

I Tempora Nostra ■ 34ste jaargang, jubileumnummer 2022

Een klik op een titel brengt u naar de bewuste pagina.

Een klik op de middellijn brengt u terug naar deze inhoudsopgave.

Inhoud

• Een korte terug- en vooruitblik door Carla Faassen	4	• Uit de kast gekomen... 'ABC van Stad en Land'	58
• Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws	8	• Henk Wijnen tekent en verklaart de snaargalvanometer	59
• Jan Lurinks legt uit: De Tholos, een Dorische ronde tempel	19	• Carrièreswitch: de minder lineaire loopbaan van Godfried van Berkel	60
• Beekvliet bij de tijd	20	• 25 jaar geleden: wat Tempora Nostra schreef in 1997	63
• PROGRAMMA REÛNIE		• Jop Kissels en zijn telos: 'Helemaal jezelf worden'	66
• REÛNIE BEEKVLIET 205/207 JAAR	26	• Norbert Smulders 70 jaar priester	68
• Beekvliet, de spraakmakende verbouwing	28	• Icarus' droomvlucht, of Waarom ik geen bisschop werd	69
• Beekvliet bouwt, historisch overzicht in een notendop	30	• Wouter Lutkie, een Beekvlieter met controversieel gedachtegoed	72
• Filozofen Huub Dijkstra, Peter-Paul Verbeek kruisen de degens	32	• 'De geest van Gestel' Educatie Burgerschap op Beekvliet	74
• Beekvliet Talks	35	• In herinnering Stephan Nagelkerke (1944-2022)	75
• Beekvliet, de zeventiger jaren	36	• Personalialia	76
• Verdrag jaarvergadering over 2021	49	• Colofon	78
• Leo Mesman over memoires Willem Grossouw 'Alles is van u'	50		
• Eén jaar na Beekvliet: Eindelijk weer normaal studeren!?	54		

Lees alles over de reünie en het programma op pagina 26 t/m 35!

Informatie en inschrijven?

Op www.reunistenbeekvliet.nl vind je alle informatie en kun je je inschrijven.

Ook op sociale media kun je ons volgen:

Facebook: <https://www.facebook.com/reunistenbeekvliet>

Instagram: @reunistenbeekvliet

LinkedIn: pagina van Gymnasium Beekvliet zelf

I Voorwoord najaar 2022

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

Als 'begeleidend schrijven' bij de steeds maar uitgestelde reünie een stevige uitgave van *Tempora Nostra*. Niet alleen bij dat verheugende weerzien, maar ook al in dit blad

borrelen verhalen en herinneringen op uit een ver en minder ver verleden. De ontvangstlocatie die de reünisten zullen aantreffen is nogal van aanschijn veranderd. De nieuwbouw van Beekvliet zal ongetwijfeld veel oo's en aa's oproepen. Maar de dagelijkse bewoners zullen bij de finale gereedkoming ervan een zucht van verlichting slaken. Op een bouwplaats onderwijs volgen kan een beproeving zijn, als gevels verzakken, klimaatbeheersing niet mogelijk is en het stemgeluid van de docent overstemd wordt door drillboren en vrachtverkeer. Tegenover al dat auditieve geweld staat de rust van de nog immer actieve oud-telkendo-cent Jan Lurinks, wiens creatieve werk is verzameld in een boek. Die serene sfeer herinner ik me tenminste ook uit zijn tekenlessen in het lokaal achter het toneel van de aula. Onze onvolprezen vormgever Marc Heymans geeft ons een schitterend tijdsbeeld van de zeventiger jaren op Beekvliet. Vier klasgenoten, vrienden van toen, vullen het gebrek aan foto's uit die tijd op met hun eigen impressies: 'puberleed, pukkels en andere problemen'.

Huidige schoolverlaters hebben -behalve diezelfde perikelen- nog iets anders aan hun hoofd. Ze vertellen hoe het -in coronatijd- met hen als student is, na Beekvliet, waar ze het laatste jaar afsloten met online lessen, maar zonder de traditionele laatste schooldag en examengala...

In wat een vervolgsérie artikelen kan worden, lezen we het relaas van Godfried van Berkel over zijn carrièreswitch van de muzikale naar de juridische werkomgeving. Waar een brede Beekvlietopleiding niet toe kan leiden.

Boeken van en over oud-Beekvlietleerlingen kennen we al veel en er verschijnen steeds weer nieuwe. Leo Mesman brengt de boeiende seminarietijd van Willem Grossouw vanuit diens eigen herinneringen tot leven: een geschiedenis van 100 jaar geleden. Gerard Staals vraagt om met hem mee te vliegen in zijn autobiografische boek 'Icarus' Droomvlucht' over zijn onverwacht kortstondige verblijf op Beekvliet.

Genoeg te lezen dus... en op de reünie zal het ook weer duidelijk worden: op Beekvliet maak je vrienden voor het leven...

Amicitia fortior - sterker door vriendschap

*Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter Tempora Nostra*

Een korte terug- en vooruitblik door Carla Faassen

Schooljaar 2021-2022 begon voorzichtig. Nog steeds gescheiden pauzes, maar gelukkig wel weer naar school. De brugklas kon weer op kamp op een nieuwe locatie, omdat de Heezemans Hoeve stopte als kampeerboerderij waar menig Beekvlieter zijn Beekvlietcarrière is gestart.

In februari stuurde MVRDV, het architectenbureau van Winy Maas (1977), een persbericht de wereld in. Het Brabants Dagblad kopte op 3 februari 2022: **'Gestel staat met kleurrijke kunst in rijtje met Londen, Berlijn en New York' SINT-MICHELSEGESTEL - Montreal, Londen, Berlijn, Rotterdam, New York en Chicago. In deze wereldsteden waren schilderijen te zien van de Canadese kunstenaar Ian Kirkpatrick. Maar nu ook in Sint-Michielsgestel. En wel op de gevels van Gymnasium Beekvliet.**

Robèrt van Lith • 3 februari 2022 Brabants Dagblad

De periode van verbouwen heeft lang geduurd en veel flexibiliteit gevraagd van leerlingen en medewerkers. In oktober is het gebouw klaar. De inrichting met nieuwe meubels zal door de lange levertijden helaas nog niet gereed zijn als velen van jullie onze school bezoeken op 1 oktober. Ook het terrein met de nieuwe vijver is dan nog niet klaar. De nieuwe (natuurlijke) vijver komt tussen de Blaula en het bètapaviljoen.

Dat we het poppodium in de toekomst niet meer nodig hebben, bewijzen de volgende foto's. Foto A is in maart gemaakt tijdens het eindexamenconcert van klas 6 bij het Poppodium W2 in Den Bosch.

In juni hadden we de muziekavond *Onwijs* en de toneelvoorstelling *Guerrilla* en toen bleek, dat onze Blaula moeiteloos een concertzaal kan zijn (foto B). De akoestiek en de ruimte met tribune lenen zich uitstekend voor dit doel. Als laatste hadden we ook de vuurdoop door het onderbouwfeest in de blaula te organiseren en ook dat werkte!

De toneelvoorstelling (foto C) was een dubbellustrum: voor Sofie van der Vleuten was het haar twintigste voorstelling voor mij was het mijn tiende toneelvoorstelling. Zoals sommigen weten, is het toneel de reden waarom ik tien jaar geleden bij Beekvliet ben komen werken.

Half juli waren de diploma-uitreikingen in de Blaula en daarna konden we zeggen dat deze ruimte meer is dan alleen voor het eten van een boterham tijdens de pauze. Inmiddels hebben we zelfs een lavendelblauwe 'play me'-piano in de aula. In oktober is het kunst- en sciencecluster gereed dat grenst aan de aula, waar leerlingen individueel maar ook in een band kunnen oefenen in een van de vier

muziekstudio's.

Naast de verbouwing en voorstellingen zijn er ook leerlingen die individueel aan de weg getimmerd hebben. Zo heeft onder andere Rens Bunkers zijn Honours-programma van de gymnasia succesvol afgerond. Hij was de enige leerling van onze school die het volgehouden heeft in de moeilijke coronaperiode. Bas Krikke is op het moment van schrijven, juli 2022, in Armenië voor de biologie-olympiade en Kjeld Zwitserloot (zie ook Beekvliet bij de tijd) heeft de nationale IJSO gewonnen. Dit jaar konden de eindexamens weer in de vertrouwde gymzaal van school afgenomen worden. Evenals vorig jaar hadden we dit jaar drie tijdvakken en mocht er weer een duim op een cijfer gelegd worden. Het vorig jaar was het slagingspercentage 92,9 % en dit jaar 94,9 %. Een zeer mooi resultaat onder deze omstandigheden.

Inmiddels zijn we aangeland bij de vooruitblik. In de laatste schoolweek namen we afscheid van zes collega's die met pensioen gaan of zijn gegaan. Vier collega's, *Anke van de Vorst, Nicole*

De afscheid nemende pensionado's: v.l.n.r. Hans van der Steen, Anke van de Vorst, Edwin Leijten, Nicole Bolhaar, Binno Louwerenburg en Kees Manders.

Bolhaar, Kees Manders en Binno Louwerenburg gaan ons verlaten. Van de twee collega's *Edwin Leijten* en *Hans van der Steen*, die al wat eerder met pensioen gingen, konden we nu ook het officiële afscheid vieren. Dat ging destijds niet door vanwege corona (voor meer informatie: zie *Beekvliet bij de Tijd*).

Inmiddels zijn we al een eind op weg met het nieuwe schoolplan. *Beekvliet brengt je ver, met kennis – van jezelf, de ander en de wereld*. Dat is de missie van onze school. De koers die we nu inslaan is een bredere vorming van de leerlingen, met een nieuwe balans tussen de vier hoofdonderdelen (onderwijs, persoonlijke ontwikkeling, betrokkenheid en maatschappelijk bewustzijn) die meer aandacht, dan tot nu toe het geval was, besteedt aan de laatste drie aspecten. Deze nieuwe balans vormt het kader en geeft de richting aan waarin onze school zich zal ontwikkelen. Dit is de kern van ons schoolplan. Een concreet voorbeeld is onze ambitie om in samenwerking met de *Beekvlietboerderij* en de stichting

Beekvliet het maatschappelijk bewustzijn te vergroten door burgerschaps- onderwijs te ontwikkelen. Een ander voorbeeld is het vakoverstijgend werken aan taalbeleid waar het ontwikkelen van leesplezier een onderdeel is. In het nieuwe kunst- en sciencecluster kunnen onze leerlingen hun creativiteit verder ontwikkelen. Wil je meer weten waar we als *Beekvliet* onze schouders onder zetten, dan kun je straks ons nieuwe schoolplan vinden op de inmiddels vernieuwde website.

Het begon allemaal met een verzakte gevel, geluidsoverlast van aanpalende lokalen en het klimaat in het klaslokaal... En zie wat het teweeg heeft gebracht. We hopen jullie tijdens de reünie op 1 oktober 2022 een mooi en vernieuwd *Beekvliet* te kunnen laten zien. Voor iedereen een mooi en gezond lustrumjaar. Iets verlaat, maar wat in het vat zit, verzuurt niet.

Carla Faassen
Rector

Beekvliet

200 jaar buitengewoon

WTF

Dit mooie boek is nog steeds verkrijgbaar tegen een gereduceerde prijs. Vraag ernaar op de reünie!

BTW

Twee eeuwen geschiedenis van Kleinseminarie en Gymnasium Beekvliet in interviews, afbeeldingen, portretten, krantenknipsels en historische bronnen

I Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social media. Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Door Peter van Overbruggen

Oekraïne nu en Gestel toen, de geschiedenis herhaalt zich...

Gegijzeld maar niet verslagen. Letterlijk in het Oekraïens vertaald, u zaruchnykakh ale ni peremozhenvy, is voor ons een treffende beschrijving van de afschuwelijke situatie voor de burgers in Oekraïne. Zo begint Koos Loose, secretaris van Stichting Gijzelaarskampen Sint-Michielsgestel, zijn opiniestuk in het Brabants Dagblad.

Onze gastheren en gastvrouwen van de expositie 'Gegijzeld maar niet verslagen', over de 1276 gijzelaars van 1942-1944 in het Kleinseminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel, vertellen over het hoe en waarom Leo de Waal als langstlevende gijzelaar ons dit motto meegaf. Met een nadere verklaring van dit motto willen we een steuntje in de rug zijn voor onze vrienden in Oekraïne. Het is in elk geval een uitdrukking van hoezeer wij met hen meeleven.

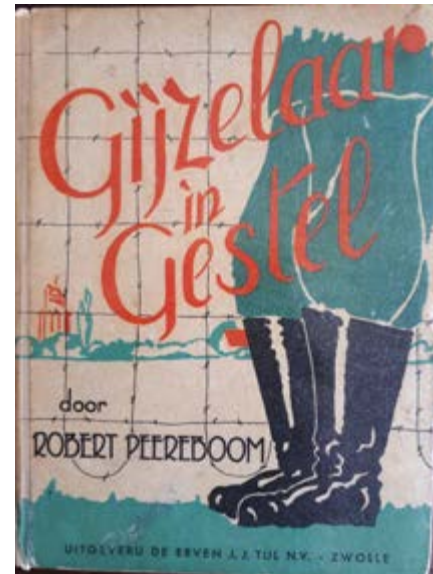
Nu gegijzeld in Oekraïne, toen in Nederland. Robert Peereboom, die veelvuldig wordt geciteerd in de expositie, schrijft in zijn memoires 'Gijzelaar in Gestel':

Het Voorspel

In de stralende, gruwelijke Meimaand

van 1940 hadden officieren van het Duitse bezettingsleger gezegd, 'Jetzt fängt die Schweinerei an'. Dit woord werd bewaarheid. Maar eerst was er aarzeling. De Duitschers verwachtten nog, dat wij ons wel zouden laten inpalmen. De nachtelijke overval op ons land en het bombardement van Rotterdam vormden voor hun begrip een goede inleiding voor hartelijke vriendschap. Zij waren die Hollanders toch tegemoet gekomen, door hun land binnen te dringen en hen daarna grootmoedig, sans rancune, de hand der vriendschap aan te bieden! Er was trouwens maar één voorwaarde. De Hollanders behoefden slechts afstand te doen van hun ouderwetsch bijgeloof, dat een klein volk vrijheid zou mogen genieten. Zij moeten de overwinnaars hartelijk de hand drukken en zeggen: 'Vrienden, wij zijn U dankbaar. Gij zijt helden. Gij hebt het immers gewonnen! Wij weten nu dat wij ongelijk hebben. Wij zijn klein want wij zijn maar met ons negen miljoenen. Gij zijt groot, want gij zijt met uw tachtig miljoenen. Daarom hebt gij ook de meeste kanonnen en granaten, bommen en vliegtuigen. Uw overmacht die immers synoniem is met Waarheid en Recht heeft gezegevierd. Wij verklaren ons geestdriftig bereid, voortaan in alles uw wil te doen. Beveel slechts'. Deze Duitse verwachting werd evenwel niet bewaarheid.

Hoezeer is dit voorspel van Peereboom van toen, vandaag van toepassing op

Omslag boek 'Gijzelaar in Gestel' van Robert Peereboom

de inval van de Russen in Oekraïne? De burgers van Oekraïne worden nu gegijzeld door de Russische overmacht. Qua menselijk drama wat zich daar nu afspeelt, mogen en willen we op geen enkele manier een vergelijking maken met de gijzelaars in Sint-Michielsgestel. Maar door het verklaren van het hoe en waarom dat het motto 'Gegijzeld maar niet verslagen' passend is voor het gijzelaarskamp in Sint-Michielsgestel, hopen we een kleine inspiratiebron voor Zelenski en de zijnen te bieden, om weliswaar gegijzeld te zijn maar geenszins verslagen.

(...) Van bijzondere waarde nu is de verwijzing naar het hoge moreel van de Oekraïners in vergelijking met de 'dienstplichtige' Russen. (...) Persoonlijke bezorgdheid om de Oekraïense burgers en verontwaardiging

over Poetin en zijn legers maar vooral het manmoedige optreden van president Zelenski vormden voor ons aanleiding om de treffende overeenkomsten uit 'Gegijzeld maar niet verslagen' als inspiratiebron te gebruiken, voor de steunbetuiging aan Oekraïne.

Bron: Brabants Dagblad, 10 maart 2022, door Koos Loose

Huib van Olden (1982), Bourgondiër

Bestaan er twee Huib van Oldens? Een wat saaie, grijze wethouder, maar ook een Bossche Bourgondiër met bulderende lach. Ik ben een man van de inhoud, niet van 'shinen'. Hij noemde zich een recalcitrante leerling van Beekvliet, maar een man met een sociaal gevoel. Het Brabants Dagblad schetst een portret.

(...) „Na mijn militaire dienstdienst had ik een half jaartje niets te doen en ik kende een jongen uit Schijndel die in Duitsland kaas op de markt verkocht. Ik was daar in die maanden op donderdag en vrijdag de Holländische Käse König." Aan zijn ogen is te zien dat het bij de oosterburen een mooie tijd geweest is. Net iets minder mooi was de tijd dat 16-jarige Huib moest verhuizen van Castricum naar Schijndel. Weg van de zee, bossen, vrienden en feesten. Op weg naar drie jaar Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel. „Door wat aanpassingsproblemen was ik nogal recalcitrant." Hij maakt er het beste van, richt een schoolpartij op en test de rector. „Wij wilden dat leerlingen uit de hoogste klassen die uit de laagste klassen zouden helpen. Dat vond de rector een goed idee, tot wij met de afkorting kwamen:

Shit: Scholieren Hulp Informatie Team."

Lid VVD

Huib van Olden, over een maandje 59 jaar, is een 'globetrotter in Nederland': Castricum, Schijndel, Leiden, Utrecht, Den Bosch. Politiek zat niet zo ingebakken in het gezin Van Olden, met twee broers en een zus. Hoewel zijn oudste broer veertien jaar raadslid voor de VVD was. De VVD: op zijn vijftiende richt Van Olden een jongerenafdeling (Jovd) van die partij mee op. „Er gebeurde in die tijd veel wat impact had: oliecrisis, het kabinet Den Uyl, benzinebonnen en de autoloze zondag." Lang duurt die verbondenheid niet. Van Olden kiest er bewust voor om tijdens zijn rechtenstudie in Leiden partijloos te zijn. Maar er is meer. „Ik had moeite met de individuele stroming binnen de VVD. Frits Bolkestein kwam op, de VVD werd weggezet als ikke-ikke-ikke en de rest kan stikken. Dat botste met mijn overtuiging om elkaar te helpen."

Rechtenstudie

In Leiden ontmoet hij Caroline Smit uit Den Bosch. „Héél toevallig, maar onze vaders kenden elkaar ook door de rechtenstudie in Leiden. Die staan nog naast elkaar op een oude foto." Hij lacht maar weer eens. „Die hebben het goed bevonden." Van Olden en Smit huwen. Na wat omzwervingen gaan ze in 2001 in Den Bosch bij haar ouders aan de Peperstraat inwonen. Na zo'n vijf jaar wordt de middeleeuwse woning volledig eigendom, zijn vrouw is inmiddels rechter in Den Bosch. Het paar krijgt twee zonen en een dochter, de middelste (zoon) doet rechten, de oudste (dochter) medicijnen in Leiden, de jongste doet de havo en moet nog een keuze maken.

Advocaat Van Olden komt in de Bossche politiek terecht als hij een rechtszaak tussen Sportiom en de gemeente doet. Die zaak uit 2004-2005 gaat over de financiering en de politieke verantwoordelijkheden rond het vrijetijdscentrum. Hij valt op; Ben Wagemakers van het CDA vraagt hem 'bij de partij'. Van Olden wordt raadslid in 2006 en vier jaar later stopt hij als advocaat, om wethouder in Den Bosch te worden.

Aan de wieg

„Ik ben gelovig opgegroeid. Mijn keuze voor het CDA was een keuze voor gemeenschapszin. Meehelpen om de samenleving vorm te geven." De woorden galmen door een van de hallen van WeenerXL, de locatie die Van Olden heeft uitgekozen voor dit gesprek. „Ik ben er trots op dat ik aan de wieg heb gestaan van het samenvoegen van de sociale dienst en Weener tot WeenerXL. De mensen die hier werken, hebben een steuntje in de rug nodig om in de samenleving bezig te zijn. Dat vind ik mooi: mensen helpen om mee te kunnen doen."

Historie en erfgoed

Het is slechts één deel van zijn portefeuille, de inzet voor het werk-ontwikkelbedrijf van de gemeente. En ook als het om historie en erfgoed van de stad gaat, staat Van Olden voorop. Of er nu een boekje in ontvangst genomen moet worden of er weer geld losgepeuterd is voor renovatie. Hij stond als 'projectwethouder (ver-)nieuwbouw Theater aan de Parade' vol met zijn kop in de wind. (...) Er kwam een nieuw ontwerp en inmiddels zijn de contouren van het nieuwe Theater aan de Parade steeds beter te zien.

Minder zichtbaar is Van Olden als wethouder sport. „Ik ken de kritiek, maar snap niet dat ik word afgerekend op hoeveel ik langs de lijn sta. Als ik moet kiezen, steek ik mijn tijd liever in de sociale werkvoorziening dan in het bezoek aan een sportwedstrijd. Ik ben de man van de inhoud, van de klussen. Niet van het shinen." (...)

Bron: *Brabants Dagblad*, 5 april 2022, door Jos van de Ven

Docu Ellen van Kempen (1993) haalt Kamp Haaren uit vergetelheid

Ellen van Kempen maakte een documentaire over het 'onbekende' kamp, dat tijdens het filmen bijna volledig afbrandde. 'Het is net oorlogsgebied als je er nu rondloopt.'

In de bossen bij Haaren ligt een in elkaar gestort landgoed waarvan bijna niemand de geschiedenis kent, zelfs veel inwoners van de Noord-Brabantse plaats niet. Toen Haarendael, van oudsher een grootseminarie, zo'n drie jaar geleden bijna volledig afbrandde, lazen veel mensen er in de krant voor het eerst over: dat landgoed was in de Tweede Wereldoorlog ook een gevangenenkamp. Westerbork, Amersfoort, Vught: het zijn bekende kampen waar de Duitse bezetter Joden en andere gevangenen opsloot. Plekken die je kunt bezoeken, waar het verleden herdacht wordt. Dat geldt niet voor het 'onbekende' Kamp Haaren, zegt Ellen van Kempen. Met de documentaire die ze maakte, vanaf vandaag te zien op de Trouw-site, hoopt ze daar verandering in te brengen. (...) Van Kempen heeft het intacte landgoed nog vast kunnen leggen op camera

Ellen van Kempen

voordat het in vlammen opging, en heeft zo iets van het verwoeste erfgoed kunnen bewaren. (...) Ze hoopt dat de brand mensen wakker heeft geschud: belangrijk materieel erfgoed moet je niet laten versloffen. Bekijk de documentaire op trouw.nl/kamphaaren

Bron: *Trouw*, vrijdag 29 april 2022 door Rianne Oosterom

Nasleep podcast De schrik van Roden: 'Monster kan weer mens worden'

In aanloop naar 4 en 5 mei beschrijft oud-Beekvlieter en journalist Maarten van Gestel (2013) de nasleep van zijn ook in de vorige TN besproken podcast De Schrik van Roden. Die is sinds de jaarwisseling meer dan een half miljoen keer gestreamd. Wat waren de gevolgen voor de hoofdpersoon, oud-NSB'er Jacob Luitjens (103)?

Het is januari 2022 als Jacob Luitjens belt. Al een week of twee staan alle afleveringen van de podcast De Schrik van Roden online, het verhaal van de nu 103-jarige Luitjens, waarschijnlijk de laatst levende

oud-NSB'er van Nederland. In de podcast staat de vraag centraal of de hoogbejaarde Luitjens nog steeds achter het nazisme staat. En of de Schrik van Roden wel een terechte naam was. In de zeven afleveringen gaat het onder meer over misdaden in een martelvilla in Drenthe, Luitjens' betrokkenheid bij twee moorden, diens vlucht naar een doopsgezinde kolonie in Paraguay en later Canada, en zijn uiteindelijke uitzetting en celstraf in Groningen. Daar werd Luitjens in 1995 vrijgelaten, sindsdien was er niets meer over hem vernomen. Maar - spoiler - de man leefde nog, in Friesland. Na zijn celstraf kon hij nooit meer terugkeren naar zijn vrouw en kinderen in Canada. Zijn vrouw is inmiddels dementerend en herkent haar man nauwelijks nog aan de telefoon. Toen Trouw hem in maart 2021 sprak, zei Luitjens het gevoel te hebben dat hij vastzit in een land waar het nazi-stigma altijd op hem zal blijven plakken, en waar hij nog steeds burens heeft die niet met hem willen praten. Luitjens zei klaar te zijn om te sterven, in de hoop op een volgend, misschien wel beter leven. Als Luitjens kort na het uitkomen van de podcast belt, iets wat hij niet eerder had gedaan, komt zijn boodschap helder over. "Ik wil u bedanken", zegt hij. (...) Hij vond dat Trouw met hem fatsoenlijk was omgegaan.

In maart 2022 spreken we hem dan ook opnieuw, ongeveer een maand voor zijn 103de verjaardag. (...) Hoe is het Luitjens vergaan sinds de podcast uit is? Hij vertelt dat hij bang was voor bedreigingen vanuit het voormalig verzet. (...) Zijn mantelzorgster legt het uit. "Hij heeft alleen maar goede reacties gehad." (...) "Het laat zien dat een monster ook weer

een normaal mens kan worden", zegt hij. (...)

Tussen de meer dan honderd geschreven reacties van luisteraars, was er ook een van lerares Kelly van der Sloep uit Leeuwarden. "Als docent geschiedenis ga ik de podcast inzetten als lesmateriaal", schreef ze. (...) Het gesprek over nazi-denken, filterbubbel en het maken van de verkeerde keuzes, neemt een actuele wending als een leerling de brug slaat naar de oorlog in Oekraïne. Hij vraagt zich af hoe het kan dat we hier het idee horen dat Poetin door en door slecht is, terwijl Russen een heel ander verhaal horen. Ik zeg dat de NSB-indoctrinatie van de jaren 40 misschien wel lijkt op de Russische staatsmedia, die burgers daar een vertekend beeld voorschotelen van de oorlogssituatie. In hoeverre kun je het jonge Russische mannen kwalijk nemen wanneer ze meedoen aan een oorlog waarover ze fabels gevoerd krijgen? Hoeveel van je keuzes bepaal je echt zelf en hoeveel worden ook door je omgeving bepaald? (...)

Bron: *Trouw* 30 april 2022, door Maarten van Gestel

Brand in Berging oud-Beekvliet

Je moet er toch niet aan denken: dat het monumentale gebouw van het aloude seminarie Beekvliet in vlammen opgaat...

In de berging van monument Beekvliet aan de Seminarielaan in Sint-Michielsgestel is gisterochtend brand uitgebroken. Niemand raakte gewond, maar het gebouw is flink beschadigd. De brand ontstond rond 10.45 uur in een

Monumentale hoofdgebouw van Beekvliet

berging van het hoofdpand. Er was veel rookontwikkeling in de omgeving. De brandweer zette twee blusvoertuigen in om de brand te blussen. Hoe de brand is ontstaan is niet bekend.

Bron: *Brabants Dagblad*, 18 mei 2022, door Robèrt van Lith

Jan Lurinks (1952) legde Sint-Michielsgestel vast op zijn mooist

Geen priester, maar schilder met passie. De creativiteit won het van de religie. En dus werd Jan Lurinks geen priester, maar kunstenaar en kunstdocent. Met oog voor de mooiste plekjes in Gestel. Maar... door zijn hoge leeftijd blijft de schilderskist steeds vaker gesloten. Zo lezen we over de oud-tekendocent van Beekvliet in het *Brabants Dagblad*. Hij publiceerde

een fraai boek met beelden, die hij in de loop der jaren van zijn dorp vastlegde.

De bijna 89-jarige Lurinks is een vertrouwd gezicht in Sint-Michielsgestel. Vanaf 1946, met wat onderbrekingen, nauw verbonden aan Gymnasium Beekvliet. De school waar het teken- en schildertalent van de jongeling uit Zevenbergen tot ontluiken kwam. Met een toekomstig priesterschap voor ogen kreeg Lurinks' loopbaan echter een heel andere wending.

Brand blussen

De Gestelaar reconstrueert verbazingwekkend nauwkeurig zijn leven en artistieke ontwikkeling. Algauw blijkt dat hij al op zeer jonge leeftijd een sterk observator was. „In mei 1940 zette een Duits bombardement huizen in onze straat in Zevenbergen in vuur en vlam. Als 6- of 7-jarige zag ik dat ook priesters meehielpen met blussen. Dat imponeerde mij zeer. Ik denk dat, naast het feit dat ik misdienaar was, dit soort gebeurtenissen er toe bijdroeg priester te willen worden", verhaalt Jan Lurinks. Zover kwam het niet. Als internaatsleerling doorliep hij Gymnasium Beekvliet, met de voor kerkelijke ambities logische overstap naar het Grootseminarie in

Lurinks' omslag van het boek

'Ik teken nog wel, maar heel veel minder dan voorheen' (Foto: Jan Zandee)

Haaren. „Maar uiteindelijk wonnen daar mijn artistieke ambities“, zegt de gewezen docent Kunstvakken annex kunstenaar.

Potlood, pen en penseel

In Haaren eindigde de route naar het priesterschap. Met als reden? „Ik wilde tekenen, schilderen, dáár lag mijn passie“, haalt Lurinks als herinnering uit zijn verre verleden op. In vrije uren, in vakanties, was Lurinks vooral gewapend met potlood, pen en penseel te vinden. Onopgemerkt bleven zijn artistieke vaardigheden niet. Schilderijen, portretten en spotprenten van zijn hand ruilde hij bij docenten en medestudenten voor tubes olieverf. „Dan kon ik in ieder geval blijven schilderen“, lacht de bijna 89-jarige. De Academie voor Beeldende Kunst Sint-Joost in Breda werd de volgende bestemming. Op koers naar het gewenste bestaan van docent én vrij kunstenaar. Bovendien landde Lurinks terug op het oude nest, en werd

kunstdocent op Gymnasium Beekvliet. Dat bleef hij 35 jaar.

Pen, potlood en stift

In zijn nieuwe dorp leefde hij zich uit in vele technieken, zoals gewassen pentekeningen, met conté-potlood, acrylverf, gewassen viltstift, kalligrafie. Technieken die zijn terug te vinden in het onlangs door hemzelf uitgegeven boek. Prachtige sfeerbeelden van het oude Sint-Michielsgestel, van de toren, de Dommeloevers, boerderijen geeft Lurinks er in weer. en treffender betiteling dan idyllisch valt nauwelijks te bedenken. Daarnaast in deze kleinschalige uitgave veel toegepaste kunstvormen in de zin van boekomslagen, logo's en diverse prenten, met Sint-Michielsgestel als rode draad.

Minder tekenen

Nu, anno 2022, blijven potlood, pen, kwast of penseel vaak onaangeroerd in de schilderskist van Jan Lurinks. De hoge leeftijd heeft zo zijn consequenties. „Met het ouder worden krijg ik wat meer last van mijn handen. Ik teken nog wel, weliswaar heel veel minder dan voorheen.“ Zijn boek blijft, als een soort geschiedenisboek van het oude Gestel in fraaie beelden.

Bron: *Brabants Dagblad*, 14 juni 2022, door Willem Geurts

Bossche schermer Tristan Tulen (2009) trots op zilveren EK-plak

In de finale van het EK degenschermen kreeg Bosschenaar Tristan Tulen zijn eerste medaille bij een titeltoernooi.

„Heel de dag klopte het strijdplan dat ik maakte voor elke partij. Maar in de finale niet dus, haha. Terwijl ik die jongen al wel een keer verslagen heb. Maar nu was er geen houden aan, helaas. Ach, als ik de finale nipt had verloren, was ik nu waarschijnlijk behoorlijk zuur geweest. Maar nu was zilver dus echt het hoogst haalbare“, analyseerde de 30-jarige Brabander die in 2019 al wel een keer brons pakte bij de Grand Prix in Cali. (...) Tulen was vóór corona dicht bij de mondiale topzestien, maar zakte de laatste tijd wat weg. „Wat we anders in een heel seizoen deden, deden we nu in de helft van de tijd. Dat is wat teveel geweest voor mij, in combinatie met mijn parttime baan als fysiotherapeut. (...)“

Genieten

Maar eerst even genieten van zijn prima

Tristan Tulen, foto Wikipedia

prestatie in Antalya. Dat kan, want woensdag hoeft hij pas weer in actie te komen, met Oranje bij het EK voor landenteams. „Mooi dat mijn broer Rafael er ook bij is hier, hij hoort ook bij het team en heeft mij vandaag de hele dag gesteund bij de loper. Ik ben behoorlijk kapot nu, maar een klein feestje moet nog wel lukken.“

Bron: *Brabants Dagblad*, 19 juni 2022, door Max van der Put 19-06-22

Heemkundevereniging De Heerlijkheid Herlaar verhaalt over gruweldaad van 450 jaar geleden

Heemkundevereniging De Heerlijkheid Herlaar in Sint-Michielsgestel stond zaterdag 9 juli stil bij een gruweldaad van 450 jaar geleden. Niet alleen personen uit het verleden van Beekvliet, maar soms ook kunstwerken van het oude Beekvliet waarop een bekende heilige staat komen in het nieuws.

Dat heeft te maken met Leonardus van Veghel, een Bosschenaar die staat afgebeeld op een glas-in-loodraam van het Gestelse kleinseminarie Beekvliet, waar De Heerlijkheid Herlaar haar archiefruimte heeft. In het voorgebouw van het voormalige kleinseminarie in Sint-Michielsgestel, het enige deel van het eens zo imposante gebouwencomplex dat herinnert aan die tijd, bevindt zich een bijzonder glas-in-loodraam. Daarop staat Leonardus van Veghel, in 1527 geboren in Den Bosch en in 1566 tot pastoor benoemd in Gorinchem. Hij was één van de Martelaren van Gorcum en fungeerde als woordvoerder van de groep van negentien geestelijken.

Glas-in-lood van Leonardus van Veggel in het monumentale hoofdgebouw van Beekvliet.

Vier jaar na het begin van de 80-jarige oorlog, in 1572, hadden de watergeuzen hun hoofdkwartier gevestigd in het veroverde Den Briel. Toen ze kort daarna Gorinchem (Gorcum) hadden ingenomen, werden negentien katholieke geestelijken opgepakt. Deze kregen de kans het katholieke geloof af te zweren, maar nadat ze dit hadden geweigerd, werden ze gemarteld en op 9 juli in Den Briel opgehangen. In 1875 werden deze martelaren heilig verklaard.

Bron: Brabants Dagblad, 21 juni 2022, door Domien van der Meijden

Maarten van Gestel op zoek naar Doosje

Sinds Maarten van Gestel (ex. 2013) bij Trouw werkt (sinds 2020), nu als redacteur duurzaamheid en natuur, haalt hij met zijn reportages ook regelmatig de kolommen van Tempora Nostra. In onderstaand artikel maakt hij kennis met de stem van zijn navigatiesysteem, Doosje genaamd.

Maak kennis met Doosje, de prachtige stem van de auto die niet alleen grensoverschrijdend gedrag aanklaagt, maar mij ook het grootste deel van mijn leven al overal naartoe gidst. (...) Vandaar de bijnaam Doosje: ze zit in een doosje, is niet altijd de slimste, en tegelijkertijd zouden onze vakanties niet hetzelfde zijn zonder haar warme, rustgevende aanwezigheid.

(...) Hoe werd zij de stem van mijn Prius? (...) Veertien jaar geleden kwam Doosje in mijn leven. Ik was een brugklasser toen mijn vader het gezin bij elkaar riep. Hij en mijn moeder moesten mijn broer en mij iets belangrijks vertellen. Zenuwachtig ging ik zitten. (...) Gingen

Navigatieconsole (Doosje) van de Toyota Prius 2008

mijn ouders scheiden? De mededeling bleek van heel andere aard. Mijn vader had ervoor gekozen om demotie te maken, waardoor hij eindelijk meer tijd zou krijgen voor ons. Het gevolg: hij moest zijn chique lease-Volkswagen inleveren en voor het eerst in vijftien jaar tijd zelf een auto kopen. (...) In april 2008 reden mijn ouders de oprit op in een gloednieuwe Toyota Prius, tegelijkertijd de meest geliefde en meest gehate auto ter wereld.

Mijn relatie met de Prius begon slecht. (...) deels doordat mijn bekakte klasgenoten - met vaders in Audi's en BMW's - me uitlachten. "Waarom heeft je pa een Prius gekocht?", vroeg de grootste autoneerd van de klas me elke week. (...) In de bovenbouw begon ik onze Prius te verdedigen. En toen ik op mijn 18de mijn rijbewijs haalde, mocht ik zelf met Doosje op pad. (...)

Het idee om op zoek te gaan naar de vrouw achter het navigatiesysteem komt van mijn vriendin. (...) Haar echte naam is Dita Jansen, ze is 69 jaar oud. (...) Ik stuur haar een mailtje. Ze nodigt me uit voor een gesprek bij haar thuis. (...) Ik luister vol begrip, maar hoor vooral haar stem. Precies de stem die al sinds mijn dertiende waarschuwt voor gevaren op de weg. (...)

Bron: Trouw, 9 juli 2022, door Maarten van Gestel

Van de kick naar de klas

Als oorlogsverslaggever verloor Joeri Boom in 2016 zijn beste vriend, Jeroen Oerlemans (oud-leerling van Beekvliet), die in 2016 in Libië wordt doodgeschoten door een sluipschutter van IS. Nu is Joeri leraar basisschool...

(...) Van 2012 tot 2017 woont Boom, deels met zijn vrouw en twee jonge dochtertjes, in New Delhi. Vóór die tijd werkt hij zeventien jaar voor De Groene Amsterdammer, een tijd waarin hij regelmatig als oorlogsverslaggever naar conflictgebieden gaat, vaak samen met fotograaf Jeroen Oerlemans, die zijn beste vriend wordt. Ik wil weg is aan hem opgedragen (...)

Over hun jaren samen zou deel 1 kunnen gaan, zegt Boom (...) Op de vraag, aan het eind van het interview, wat zwaarder is, oorlogsverslaggeving of het docentschap, antwoordt hij zonder een moment te aarzelen: 'Voor de klas staan. Geen geintje. Het legt veel meer beslag op me. Ik ben 's avonds bekaaf.' (...)

Jeroen Oerlemans ontmoet hij in 2003; vanaf dat moment werken ze jaren samen. 'Een zielsverwant, ja, we waren hetzelfde, tot onze sterrenbeelden en bloedgroepen aan toe. Vanaf het moment dat ik hem ontmoette in de kroeg was er zo'n superklik dat ik dacht: ik ken jou al heel lang. Ik miste altijd op een haar na vliegtuigen, nou, hij was nog erger dan ik. De eerste keer dat we samen op reis waren ging hij in Bagdad om 5 uur 's ochtends de hotelkamer

uit om te fotograferen. Ik bleef lekker liggen. Kwam hij tot drie keer toe terug de hotelkamer in stommelen omdat hij iets was vergeten. Ik kreeg de slappe lach, het was zo herkenbaar, iemand die minstens zo chaotisch was als ik. Maar in gevaar werden we heel scherp. We hebben zo vaak blikken uitgewisseld op heftige momenten. En die blikken betekenden dan niet: shit, we gaan dood, maar: yes we hebben het, het verhaal, de foto. Ja, hoe leg je dat nou uit? (...)

'In Darfoer hebben Jeroen en ik als eerste Nederlanders na weken speuren de rebellen gevonden en zijn we met ze mee de woestijn ingegaan. Dan weet je: oké, we hebben best een grote kans dit niet te overleven. En we hebben op straat gestaan in een van de gevaarlijkste gebieden ter wereld, in Afghanistan, we kregen nergens onderdak. Toen knepen we 'm ook. Een lokale vriend regelde een leegstaand huis voor ons en voor twee suffige mannetjes met kalasnikovs die hun leven zeker niet voor ons zouden wagen. Als de Taliban ons zouden vinden, werden we zeker gekidnapt. Jeroen was al eens ontvoerd geweest, in Syrië, hij zei: ik kan dat niet nog een keer meemaken, dude. Toen hebben we besloten dat we ons zouden doodvechten in het uiterste geval.' Hij lacht: 'Jeroen kon geblinddoekt binnen een minuut een kalasnikov uit elkaar halen en weer in elkaar zetten, ik heb er nog filmpjes van. Ik zei dan altijd: ik weet niet wat je daaraan hebt, hoor, je hoeft er alleen maar raak mee te kunnen schieten. Maar dan zei hij: nee, man, dit is cool.' (...) Jeroen en ik wilden tegelijkertijd weer de spanning opzoeken als we een tijdje in Nederland waren geweest. (...) Jeroen werd later in Libië

doodgeschoten toen hij de strijd om een huizenblok fotografeerde. (...) En Jeroen en ik waren verschrikkelijke haantjes, we wilden met dat verhaal gewoon de eersten zijn.' Jeroens weduwe Boes zei dat je Stoeri werd genoemd. Een oud-collega van je had het over de 'huis-Rambo' van De Groene. (...) Ik ben wel van het magisch denken. Jeroen niet, die was supernuchter. (...) 'Pas na zijn dood heb ik me gerealiseerd hoe close we eigenlijk waren. Ik heb veel mazzel gehad dat we samen zijn geweest, maar het vervelende is: als je eenmaal weet hoe dat voelt, dan weet je ook hoe eenzaam het is als je weer alleen bent. Ik ben niet meer wie ik was voor zijn dood. Dat klinkt misschien heftig, maar ik ben echt geamputeerd. Ik heb een heel ander leven nu. Ik durf die twee levens niet eens met elkaar te vergelijken, want in de tijd dat Jeroen er nog was, ja, toen leefde ik wel méér.' (...)

Ik weet nog dat ik in Afghanistan met Jeroen door de sneeuw liep, om de beurt in elkaars voetsporen, want er konden mijnen liggen. Vanaf de top van een heuvel zagen we een schoolklasje aan de oever van een zoutmeer. Een leraar luidde de bel en riep de kinderen bij elkaar. Het was zo'n sereen beeld, we durfden er niet heen. En ik dacht: wauw, dit zijn echt de dapperste mensen, de leerkrachten in oorlogsgebied, want die vluchten niet, die blijven.'

Bron: *De Volkskrant*, 11 juli 2022 door *Evelien van Veen*

I Jan Lurinks legt uit: De Tholos, een Dorische ronde tempel

Aangekomen bij het opgravingsterrein van Delphi willen alle medereizigers eerst wat water drinken en zich opfrissen: het is warm vandaag. Ondertussen zie ik even verderop, niet ver van de ingang, de Tholos: één van de meest gefotografeerde gebouwen. Van deze Dorische ronde tempel staan nog slechts drie zuilen overeind. Het is een gebouw uit de vierde eeuw,

maar waartoe het diende en aan welke godheid het was gewijd is onbekend.

Ik neem vlug m'n schetsboek en een conté potlood ter hand en zet de belangrijkste lijnen en vlakken op papier; de vlakken in grijstonen, zodat ik de tekening straks in de bus kan voltooien. ★

I Beekvliet bij de tijd

Ook schooljaar 2021-2022 zit erop. Het was voor het eerst in jaren een 'redelijk normaal' schooljaar te noemen, zeker het laatste stukje van het jaar, waarin diverse activiteiten voor het eerst in drie jaar weer eens konden plaatsvinden. Tijd voor een terugblik.

Door Patrick van Aarle

Niet alles was alweer als vanouds: ook in 2022 kregen de examenleerlingen nogmaals extra faciliteiten vanwege de ongemakken die zij in de coronajaren hebben ondervonden. Net als in 2021 mochten zij hun reguliere examens spreiden over twee tijdvakken, kregen ze een extra herkansingsmogelijkheid die ook in het derde tijdvak op school kon worden gemaakt en mochten ze bij de uitslagbepaling één vak buiten beschouwing laten, de zogeheten 'duim-regeling'.

Zeer goed examenresultaat

Het resultaat was dit jaar bijzonder goed: 112 van de 118 examenkandidaten (94,9 %) mochten hun diploma op 19 of 20 juli komen ophalen. De diploma-uitreiking vond voor het eerst in de vernieuwde Blaula plaats, die zelfs bij een buitentemperatuur van 39 °C een prima locatie bleek voor een gezellige uitreiking per klas.

NMI-prijs voor Bas Krikke

Tijdens de diploma-uitreiking werd voor de elfde maal in successie de NMI-prijs uitgereikt. NMI-voorzitter Martijn van Hulten reikte deze uit aan Bas Krikke uit klas 6A. Martijn beschreef Bas aan de hand van het juryrapport: een bijzondere jongen, die twee jaar op rij in de top-3 eindigde bij een nationale olympiade

Martijn van Hulten overhandigt Bas Krikke (rechts) de NMI-prijs 2022

(vorig jaar derde bij scheikunde, nu tweede bij biologie), bij iedereen bekend om zijn doordenkvragen waar de docenten hun hersenen ernstig voor moeten pijnigen, maar ook als zeer voorkomend en behulpzaam naar zijn medeleerlingen via bijvoorbeeld het geven van bijlessen. En, op de valreep van zijn Beekvlietcarrière, ook nog mede-oprichter van de nieuwe Beekvliet-schaakclub. Dat de jury een goede keuze gemaakt had voor deze reünistenprijs voor 'een leerling die iedereen zich over 10 jaar nog herinnert' bleek na afloop van de diploma-uitreiking bij het lezen van de enquête in het jaarboek: ook bij de leerlingen zelf behaalde Bas de nummer1-positie op de vraag 'Wie zal je nooit vergeten?'

Kjeld Zwitserloot ontvangt de eerste prijs bij de IJSO 2022

Knap olympiaderesultaat

Bas kon zijn prijs maar ternauwernood in ontvangst nemen, want hij was slechts één dag eerder teruggekomen uit Armenië, waar hij had mogen deelnemen aan de internationale biologieolympiade, die gelukkig weer 'live' mocht plaatsvinden. "Het was ook heel fijn om op locatie te zijn. Ik heb zoveel deelnemers uit andere landen ontmoet, dat maakt de week nog een stuk specialer", aldus Bas. In een ijzersterk deelnemersveld van 237 leerlingen behaalde hij de 51e plaats, wat hem een zilveren medaille opleverde, die hij thuis trots mag ophangen naast het bronzen exemplaar van de (online gehouden) internationale scheikundeolympiade van vorig schooljaar. Ook bij de IJSO, de juniorolympiade in biologie, natuur- en scheikunde voor leerlingen van klas 3, was er een heel bijzonder resultaat. Beekvliet stond

met maar liefst twee leerlingen bij de beste 24 van het land op 17 juni in de finale: Johan Lathouwers uit 3A en Kjeld Zwitserloot uit 3B. Dat was al knap, maar bij de prijsuitreiking bleek Kjeld de allerbeste van Nederland te zijn: winnaar van de IJSO 2022! Ook hij mag, in december, gaan deelnemen aan de internationale editie van deze wedstrijd. Een locatie daarvoor wordt nog gezocht, want deze stond oorspronkelijk gepland in Kiev, Oekraïne...

Storytelling met LEGO

Nu de coronabeperkingen bijna helemaal verdwenen waren, bood dat ook weer volop mogelijkheden voor 'leukere' schoolactiviteiten. Allerlei excursies konden eindelijk weer plaatsvinden. Als vanouds ging klas 1 weer naar Xanten, bezocht klas 2 Aken en mocht klas 3 richting de Ardennen, al moest de opzet van het befaamde Luxemburgkamp wel

Klas 1 aan de slag met het uitbeelden van een mythe met LEGO

aangepast worden, omdat het organiserende bedrijf het op deze korte termijn niet voor elkaar kon krijgen zoals we gewend waren – een uitvloeisel van de coronaperiode. Daardoor wandelden de leerlingen nu niet alleen door België, maar mochten ze ook deelnemen aan allerlei outdooractiviteiten. Wat niet

veranderd was, was het provisorisch koken met de hele groep en vooral het doel van het kamp: meer jaargenoten uit andere klassen leren kennen met het oog op de bovenbouw. Ondanks twee regenachtige dagen was het als vanouds gezellig!

In de korte lesweek voor Hemelvaart werden drie projectdagen ingelast, waarin alle jaarlagen eindelijk weer eens 'op een andere manier' met een onderwerp en vooral met diverse vaardigheden aan de slag mochten. Klas 1 vermaakte zich enorm met het bedenken van een eigen klassieke mythe en het uitbeelden daarvan met behulp van LEGO. Deze cursus storytelling leidde tot prachtige en zeer creatieve resultaten en het Brabants Dagblad kwam zelfs een kijkje nemen: zie <https://www.bd.nl/meierij/lego-op-het-gymnasium-dat-smaakt-naar-meer-a6688d98/>

Klas 2 werkte na een uitstapje naar het Openluchtmuseum in Arnhem aan

het maken van nieuwsberichten, klas 3 bezocht 'This is Holland' en het Waterliniemuseum en ging aan de slag met watermanagement, klas 4 verdiepte zich, afhankelijk van de gekozen stroom, in de situatie in Oekraïne of in vermogensmetingen bij sportprestaties, en klas 5 volgde diverse workshops rondom de onderzoeksvaardigheden voor hun profielwerkstuk. Het belangrijkste was vooral dat de school weer ouderwets bruipte van de activiteit – een verademing na twee jaar vol beperkende maatregelen.

Cultuur in de Blaula

Dat gold trouwens ook voor de eerste week van juni: op drie avonden op rij werd de Blaula ingezet als theaterzaal. Op donderdag 2 juni was het, letterlijk na twee jaar stilte, weer tijd voor al het muzikale talent van Beekvliet op muziekavond ONWIJS! De bezoekers op de trappen van de Blaula genoten van een grote variëteit aan optredens, van brugklasleerling Iema Daoud die een

Het muziekcluster klas 4 treedt op bij Muziekavond ONWIJS!

Lora (Anne Hoeven) en haar vijf emoties in toneelstuk 'Guerrilla'

lied in het Arabisch vertolkte tot grote gezamenlijke optredens van de volledige muziekclusters uit klas 4 en 5.

De dagen daarvoor en daarna was de Blaula het domein van de toneelspelers. Regisseur Sofie van der Vleuten schreef al voor de twintigste maal een Beekvliet-toneelstuk waarmee ze bij de bezoekers zowel een lach als een traan wist op te wekken.

In 'Guerrilla' draaide het om het meisje Lora, een middelbare scholiere die met een psycholoog over zichzelf moest praten, omdat haar emoties Verdriet, Angst, Woede, Afkeer en Plezier – gespeeld door vijf zeer enthousiaste en bont uitgedoste acteurs – in haar hoofd met elkaar om voorrang vochten. Anne Hoeven (klas 5) en Charlotte van

Deurzen (klas 2) vertolkten met verve de rol van de grote en de kleine Lora. Aan de toneelspelers was te zien dat ze het heerlijk vonden weer op het podium te staan. Ook in coronatijd was de groep blijven repeteren, maar tot een voorstelling was het al twee jaar niet gekomen en dus was het nu een verademing om ze weer in actie te kunnen zien!

Intermezzo-klas

En zo naderde met rasse schreden het einde van schooljaar 2021-2022 en konden we langzaam vooruit gaan kijken naar schooljaar 2022-2023. Een jaar met een relatief kleine brugklas van 100 leerlingen, want het aantal aanmeldingen viel in maart, wellicht mede door de verbouwingssituatie, behoorlijk tegen. Toch zullen er komend jaar nog 16 nieuwe jonge leerlingen op

Examengala2022: Alternatief vervoer naar het gala en blij geslaagden op weg naar De Ruwenberg

Beekvliet te vinden zijn: de zogeheten Intermezzo-klas. Intermezzo is een tussenjaar voor leerlingen die klaar zijn op de basisschool, maar nog niet klaar zijn voor de middelbare school. In dit extra jaar tussen groep 7/8 en klas 1 wordt veel aandacht besteed aan de vaardigheden die de leerlingen nodig hebben om succesvol te kunnen starten in het voortgezet onderwijs. Denk hierbij aan planning, doorzettingsvermogen en het opbouwen van zelfvertrouwen. Het betreft veelal leerlingen die op de basisschool een klas hebben overgeslagen of voor wie groep 8 geen passend aanbod meer heeft. De Intermezzo-klas draait volledig mee op Beekvliet, maar met een eigen programma, met, naast kernvakken als taal, rekenen en Engels, vakken als informatica, filosofie, wetenschap en theater. Docenten Eline van Bennekom en Emmie Willems zullen deze klas intensief begeleiden. Meer informatie op

www.gymnasiumbeekvliet.nl/intermezzo

Afscheid van 145 jaar Beekvliet-ervaring

Klas 6 mocht voor het eerst in drie jaar weer afscheid nemen middels het inmiddels traditionele examengala – alhoewel het hier pas de vierde editie betrof. Op vrijdag 15 juli trok een bonte stoet aan voertuigen vol prachtig uitgedoste examinati van het Petrus Dondersplein naar De Ruwenberg. Het werd een zeer feestelijke avond waarop niet alleen de geslaagden, maar ook Beekvliets personeelsleden duidelijk lieten blijken dat ze heel gelukkig waren dat deze mooie afsluiting van de Beekvlietcarrière weer plaats kon vinden. Als passend slot van de avond nodigde de band docent natuurkunde Binno Louwerenburg, zelf ook afscheid nemend, op het podium voor een luchtgitaaroptreden, tot groot vermaak van de rest van het publiek. Het resultaat is te zien op de foto...

Een week later was De Ruwenberg wederom het decor, nu voor het afscheid van zes personeelsleden met gezamenlijk bijna 145 Beekvliet-jaren die met pensioen gingen. Vier van hen hadden kort daarvoor hun allerlaatste les gegeven: Anke van de Vorst gaf haar laatste les Nederlands na 37,5 jaar op Beekvliet, Nicole Bolhaar nam na 21 jaar Engels afscheid van haar laatste klas, Binno Louwerenburg noteerde zijn laatste natuurkundeformule op het bord na 15 jaar op Beekvliet en Kees Manders ging voor het laatst een levensbeschouwelijke discussie met een klas aan na 9 Beekvlietjaren.

En omdat we vanwege de coronaperikelen eerder nog geen afscheid hadden kunnen nemen van wiskundedocent en roostermaker Edwin Leijten (40 (!) jaar op Beekvliet) en conciërge/ouderhoudsman Hans van der Steen (21 jaar), sloten zij ook aan bij de feestelijke bijeenkomst die voor hen allen op donderdag 21 juli werd

Binno Louwerenburg op luchtgitaar

georganiseerd. Het werd een prachtige middag met mooie woorden voor én van de afscheid nemende collega's en een geweldige muzikale medley van het festiviteitenkoor (de heren Dolstra en Faas en de dames Kaufmann en Jansen). Met ook veel oud-Beekvlietpersoneel aanwezig was de sfeer ouderwets gezellig, een waardig afscheid voor de vertrekkende Beekvliet-iconen!

Zonder hen gaan we schooljaar 2022-2023 in. Vervangers staan al klaar, maar die stel ik jullie graag voor in de volgende editie! Tegen de tijd dat jullie dit lezen, zijn we vast alweer begonnen en staat de reünie op stapel, maar ik neem nu eerst nog even vakantie! Tot volgend jaar!

Anke van de Vorst met een bloemetje in haar laatste les op Beekvliet

I REÛNIE BEEKVLIET 205/207 JAAR

Op zaterdag 1 oktober zal de meermaals uitgestelde reünie voor het 205-jarig bestaan van Beekvliet eindelijk plaatsvinden. Hieronder een voorlopige indeling van het programma, zoals het ten tijde van de deadline voor deze editie van Tempora Nostra bekend was. Voor de laatste details omtrent het programma en voor inschrijving: www.reunistenbeekvliet.nl

Wij hopen veel oud-leerlingen op 1 oktober te mogen begroeten!

PROGRAMMA REÛNIE

- ▶ Zaterdag 1 oktober
- ▶ Middagprogramma vanaf 13.00 uur
- ▶ Avondprogramma/feest van 20.00 uur tot 01.00 uur
- ▶ Locatie: Gymnasium Beekvliet, zowel in de middag als de avond
- ▶ Vanaf 13.00 uur: Ontvangst en inchecken

14.00 uur: Middagprogramma

Gastlessen door (oud-)docenten

Patrick van Aarle, Arno Essens, Dié Gijsbers, Marc Huijbregts, Henny Jansen, Fredi Kaufmann, Binno Louwerenburg, Mechelen Peters Rit, Kees Wintermans en de sectie Frans (Annemarie van der Aa, Wilma van Dartel, Eva Roefs).

Beekvliet-Talks: interessante oud-Beekvlieters vertellen hun verhaal

- Hanne Buis (examenjaar 1995), lid van de Raad van Bestuur bij Schiphol
- Ellen van Kempen (examenjaar 1993), regisseur en filmmaker
- Wart van Zoest (examenjaar 1994), orthopedisch chirurg en clubarts PSV

Forum: Hoe big-tech ons leven beïnvloedt

Forum o.l.v. Ineke Buis: Filosofen **Huub Dijstelbloem** (hoogleraar filosofie van wetenschap, techniek en politiek aan de Universiteit van Amsterdam, examenjaar 1988) en **Peter-Paul Verbeek** (hoogleraar filosofie van technologie aan de Universiteit Twente, per 1 oktober rector magnificus van de UvA, examenjaar 1988) geven hun kijk op de wereld waarin we momenteel leven.

Het verhaal van de verbouwing

De architecten **Winy Maas** (examenjaar 1977) en **Theobert van Boven** (examenjaar 1987) geven uitleg over de totstandkoming van de verbouwing van Beekvliet en het uiteindelijke ontwerp.

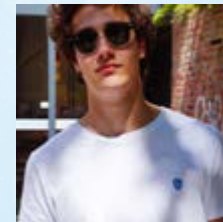
Rondwandelingen met gids

Door en om de verbouwde school, inclusief het gevelkunstwerk Over het terrein van kleinseminarie Beekvliet

En verder

Tentoonstelling met beeldmateriaal over Beekvliet door de jaren heen, in diverse lokalen in de school.

En uiteraard: veel ruimte en tijd om bij te praten en wat te drinken

17.00 uur Intermezzo: gelegenheid om de benen te strekken en bij te praten

18.00 uur Eten met keuze uit verschillende buffetten

19.00 uur Intermezzo: Gelegenheid om uit te buiken en bij te praten

20.00 uur Feestavond met onder andere **DJ Bram van Boven** (examenjaar 2017, foto)

Informatie en inschrijven?

Op www.reunistenbeekvliet.nl vind je alle informatie en kun je je inschrijven.

Ook op sociale media kun je ons volgen:

Facebook: <https://www.facebook.com/reunistenbeekvliet>

Instagram: @reunistenbeekvliet

LinkedIn: pagina van Gymnasium Beekvliet zelf

I Beekvliet bouwt, editie 2022

Winy Maas en Theobert van Boven geven toelichting op spraakmakende verbouwing

Het zal Beekvlietwatchers niet zijn ontgaan: de school heeft een uiterst opvallende metamorfose ondergaan. Niet alleen fysiek ingrijpend veranderd en uitgebreid, ook is een panoramisch kunstwerk op (en in) het gebouw aangebracht. De befaamde architecten (beide oud-Beekvlieters) Winy Maas en Theobert van Boven komen op de reünie van 1 oktober een toelichting geven op het ontwerpproces en de uiteindelijke vormgeving.

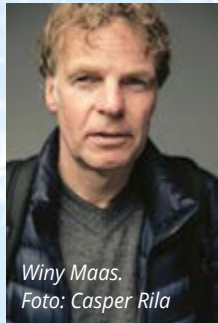
Door Patrick van Aarle

Er is al veel ge-, her- en verbouwd in de Beekvliet-historie, zie ook het historisch overzicht hierna. En het zal geen enkele lezer van Tempora Nostra ontgaan zijn dat Beekvliet momenteel een van de grootste verbouwingen ondergaat sinds de school in 1978 naar 'deze kant van de Beekvlietstraat' is verhuisd.

Lichte verzakkingen en dientengevolge vochtklachten in het oudste stukje van het gebouw waren enkele jaren geleden de eerste aanleiding om te gaan kijken of de school aan renovatie toe was. Dit, in combinatie met de wens om de school geschikt te maken voor modern onderwijs, met meer ruimte voor differentiatie en 21e-eeuwse vaardigheden, resulteerde uiteindelijk in het plan om uitgebreid te gaan verbouwen.

Winy Maas en Theobert van Boven

Een lang traject volgde. Het begon met een ontwerpproces, waarbij diverse partijen hun voorstellen in competitievorm presenteerden. Oud-Beekvlieters Winy Maas (1977) en Theobert van Boven (1987), die door rector Carla Faassen waren gevraagd om een ontwerp te

*Winy Maas.
Foto: Casper Rilla*

maken voor hun oude school, presenteerden in die fase hun idee voor de "Beekvlietse berg". Die berg is er niet gekomen, maar het werd wél '(Oud-) Beekvliet bouwt Beekvliet', want uiteindelijk is bureau MVRDV van Winy Maas samen met Theobert van Boven, architect in Sint-Michielsgestel, de partij geworden die het ontwerp voor de nieuwbouw heeft mogen maken. "Het is fantastisch om te werken aan een gebouw waarmee ik een geschiedenis heb. Deze school heeft me sterk gevormd, zonder Beekvliet was ik niet zo mondig geworden", aldus Winy in februari van dit jaar in een artikel in het Brabants Dagblad.

In het oog springend

Het uiteindelijke ontwerp bevat een grote open oranje Via, daar waar de oude studiezaal en het oude studiehuis zijn samengegaan. Op de plaats van de in 1994 aangebouwde lokalen is nu een nieuw stuk school verschenen met

Theobert van Boven

goed geoutilleerde science- en kunstlokalen en een muzieklokaal met vier studio's. De hele school is voorzien van een nieuw ventilatie- en klimaatsysteem, iets wat al in het ontwerp vastlag maar in de coronaperiode ook nog eens zeer actueel werd. Maar het meest in het oog springend in natuurlijk de nieuwe aula, inmiddels al door iedereen Blaula genoemd, en het enorme kunstwerk op de gevel ervan, dat door de architecten werd voorgesteld om de geschiedenis van Beekvliet te tonen.

Panoramisch kunstwerk verbeeldt historie

Dat kunstwerk is van de hand van Ian Kirkpatrick, een in Londen woonachtige Canadese kunstenaar. Zijn schilderijen waren ook al in Londen, Berlijn, Montreal, Rotterdam en New York te zien en hij werkte al in opdracht van onder meer de Tour de France en de Olympische Spelen. En nu zijn zijn kleurrijke figuratieve, maar toch abstracte schilderijen als een panoramisch kunstwerk te zien op de gevel van Beekvliet. Alle beelden verwijzen naar de 207 jaar oude historie van Beekvliet. "Kirkpatrick heeft veel ideeën gehaald uit het boek over 200 jaar Beekvliet en uit verhalen van (oud-leerlingen)", liet rector Carla Faassen in februari aan het Brabants Dagblad weten. "Ik vind het geweldig dat herinneringen van leerlingen van vroeger en nu terug te vinden zijn in deze

muurschildering", voegde Winy Maas daaraan toe. "Eigenlijk zit er een stukje van iedereen in het dorp in dit gebouw." En ook over de toekomst van de gevel is al nagedacht. "Zo vormt het kunstwerk een tijdslijn, een tableau vivant van de geschiedenis van Beekvliet", legde Winy onlangs uit aan de redactie van Tempora Nostra. "Die tijdslijn kan in de toekomst ook nog uitgebreid worden, met nieuwe stickers die op de gevel kunnen worden aangebracht."

Architecten lichten ontwerp toe!

Het resultaat is bijna klaar als de reünie op 1 oktober plaatsvindt: het gebouw zal volledig af zijn, maar aan de inrichting van het bijbehorende groene buitenterrein met – uiteraard – een vijver wordt op dat moment nog gewerkt. Maar het is wel een moment waarop Winy Maas en Theobert van Boven graag aan de reünisten van Beekvliet het verhaal achter het ontwerpproces, achter het uiteindelijke ontwerp en achter het kunstwerk komen vertellen in de Blaula. Bij dezen is iedereen van harte uitgenodigd om op die zaterdag de vernieuwde school te komen bekijken en het detailverhaal erachter te komen beluisteren. Tot dan!

I Beekvliet bouwt, historisch overzicht in een notendop

Goed, dit is een jubileumeditie van de Tempora Nostra. Daarin wordt natuurlijk iets geschreven over de huidige verbouwing, maar daaraan gaat dan weer geschiedenis vooraf. 'Er is geen heden zonder verleden' spiegelde René Nass ons in de onderbouw immers altijd voor, waarna hij stevast begon aan een kort gesproken essay over het nut van geschiedenis, waardoor menig leerling weer rustig een minuut of vijf kon dagdromen. Enfin, ik dwaal af. Ik presenteer u: een korte samenvatting van de bouwgeschiedenis van Beekvliet.

Door Bram van Hulten

In 1816 werd het Kasteel Beekvliet gekocht, om daar het groeiende seminarie te kunnen huisvesten. De toenmalige regent Smits vond het allemaal wel aardig, maar ook wat aan de kleine kant. Uitbouwen dus: twee vleugels, keukentje, klaslokalen en een slaapzaal. Later komt daar een externe kapel bij, evenals een stukje verbeterde infrastructuur. De leerlingenaantallen blijven groeien, dus het is tijd voor een nieuwe poort en een stenen brug. De speelplaats wordt verhard en de buiten-toiletten worden overdekt. In 1883 wordt bovendien de nog immer bestaande Beekvlietboerderij gebouwd. In 1907 wordt de bouw van het (huidige) monumentale pand met torentje afgerond.

Duitse Bouw

Men blijft lekker bouwen en de plannen worden steeds grootser. De economische crisis in 1929 gooit wat roet in het eten, maar in 1934 wordt er wel een jubileumpark mét vijver aangelegd. In 1942 bouwen de Duitse bezetters een nieuwe kazerne bij, die daarna altijd de "Duitse bouw" blijft heten. Na de oorlog

is er een hoop kapot, maar de Duitse bouw blijkt degelijk, dus daar vinden vooral de lessen plaats. In 1972 wordt Beekvliet een zelfstandig gymnasium, maar de gebouwen zijn natuurlijk nog eigendom van het bisdom Den Bosch. Dat is een noodoplossing, want het bisdom wil het gebouwencomplex liefst gewoon verkopen.

Definitieve oplossing: een stuk grond wordt door het bisdom verkocht aan de Stichting Beekvliet en hoera: van het Ministerie van Onderwijs mag er ook daadwerkelijk een school op gebouwd worden. Er wordt een 'semipermanent' schoolgebouw neergezet, dat al snel zijn prefix 'semi' verliest; hetzelfde gebouw staat er nog altijd. Er wordt natuurlijk wel bijgebouwd, wat ook hard nodig is: nog tijdens de oorspronkelijke bouw moeten er houten noodlokalen worden bijgeplaatst om alle nieuwe leerlingen kwijt te kunnen. Als de leerlingaantallen blijven stijgen, besluit de directie om hout in te ruilen voor baksteen en in 1984 telt Beekvliet 25 leslokalen.

Flinke uitbreiding

Sjef Smolders treedt aan als conrector en onder zijn bewind wordt er nog

altijd doorgebouwd. Om bij de tijd te blijven zijn er computerlokalen en een technieklokaal nodig. Ondertussen zijn de noodlokalen in de winter te koud, in de zomer te warm en in het algemeen niet echt meer lokaalwaardig. Deze mogen worden gesloopt en er komen vijf reguliere theorielokalen voor terug. Uiteindelijk wordt er flink uitgebreid: in 1994 en 1995 komen er naast de computerlokalen en het technieklokaal ook nog een tweede gymzaal, een werkplek voor ondersteunend personeel, een kantoor voor de systeembeheerder, een lokaal voor grote groepen en een tweede gymzaal inclusief vergrote kleedkamer en buitenberging voor LO bij.

Studiehuis

Dat zou toch genoeg moeten zijn, zou je zeggen, maar nee: Beekvliet begon weer te groeien en bovendien moest er volgens de onderwijsfilosofie van de Tweede Fase een studiehuis komen. In 2002 werd er dus weer een verbouwing gestart: van de oude aula werd een studiehuis gemaakt en er werd een nieuwe aula op de eerste verdieping gebouwd. Daarnaast kwam er een

conciërgkantoor, garderobe met kluisjes, administratieve vleugel en extra werkplek voor personeel. Het sportveld werd gerenoveerd, de drukkerij vernieuwd en de fietsenstalling en parkeerplaats werden vergroot. Dat alles ging in fases, wat nogal een bende opleverde: de gymzalen waren nu weer een aula, dan weer een studiehuis en dan weer een garderobe; gymmen gebeurde een jaar lang buiten, weer of geen weer.

Alles klaar? Nee hoor! In 2011 was het tijd voor een nieuw appeltjesgroen BINAS-gebouw. Oude lokalen voor biologie, natuur- en scheikunde kregen een nieuwe bestemming en al was wel. Behalve het basketbalveld dan, dat was door de aanleg van het BINAS-gebouw zo beschadigd geraakt dat het volledig vernieuwd moest worden. Dat was het dan: de bouwgeschiedenis van Beekvliet in een notendop. Tijd voor een nieuw hoofdstuk. *(Zie voor een langere versie pagina 28-36 in het jubileumboek 'Beekvliet, 200 jaar buitengewoon', dat in 2015 verscheen ter ere van het 200-jarig bestaan)*

I Huub Dijstelbloem en Peter-Paul Verbeek Filosofen kruisen degenen over wetenschap, techniek en samenleving

Ter voorbereiding op de lustrumviering ontstond het idee om een forum te laten verzorgen door enkele prominente ex-Beekvlieters. Zij zullen vanuit hun filosofische achtergrond een brede kijk kunnen geven op onze toekomst. Bijvoorbeeld: krijgen de almachtige data- en techbedrijven de hele samenleving in hun greep, of kunnen wij, burgers, ze nog wel in toom houden? Zowel heikele kwesties als een blik op de toekomst komen ter sprake. Maar er is niet alleen zware kost, het forum moet ook gezellig blijven én voor een breed publiek toegankelijk. Komt dat zien (en praat mee)!

Door Kees Wintermans

Beide hoogleraren Filosofie, Huub Dijstelbloem en Peter-Paul Verbeek, zullen hun degenen kruisen over actuele thema's, zoals de invloed van technologie op onze samenleving. De heren discussiëren onder bezielende leiding van voorzitter Ineke Buis, bij veel gymnasiasten nog bekend als oud-docente filosofie op Beekvliet. Uiteraard krijgt het publiek gelegenheid om te reageren en vragen te stellen. Het toeval wil dat Peter-Paul en Huub eindexamen hebben gedaan in hetzelfde jaar (1988), en dat zij bovendien (nog groter toeval) in dezelfde klas zaten. Toen hen de vraag werd voorgelegd of zij zouden willen meewerken aan een forum op de reünie '205 jaar (plus inmiddels 2 jaar) Beekvliet', waren ze meteen enthousiast, al was het alleen maar om op deze manier 'iets terug te kunnen doen' voor de opleiding die ze op Beekvliet hebben genoten. Wij denken dat het forum een bijzonder boeiende bijeenkomst kan worden, omdat beide oud-leerlingen hun sporen op wetenschappelijk gebied ruimschoots verdiend hebben.

Peter-Paul Verbeek (Foto: uva)

Ontmoeting en gezelligheid

Zowel Huub als Peter-Paul lieten uitdrukkelijk weten dat het geen bijeenkomst moet worden met alleen maar zware kost. Ze vinden het ook belangrijk om er een gezellige bijeenkomst van te maken; het is tenslotte een reünie waar het gezelligheidsaspect de boventoon voert en waar ontmoeting centraal staat. Wat de exacte inhoud van het forum gaat worden is op het moment van schrijven van dit artikel nog niet bekend.

Die hangt mede af van de ontwikkelingen die in de wereld plaatsvinden. Het forum zal ongetwijfeld inspelen op de actualiteit. Beide forumleden hebben min of meer de vrije hand gekregen om te bepalen hoe het zal worden ingevuld. Dat geeft hen de gelegenheid om ook op de actualiteit te kunnen inhaken. Om toch een idee te krijgen welke kant het op kan gaan, lijkt het mij goed om een beknopte indruk te geven van de vakgebieden van beide hoogleraren.

Huub Dijstelbloem

Huub Dijstelbloem is hoogleraar filosofie van wetenschap, techniek en politiek aan de faculteit der geesteswetenschappen van de Universiteit van Amsterdam (UvA). Ook is hij sinds 2021 wetenschappelijk directeur van het Institute for advanced Studies (IAS) van de UvA. Bij zijn benoeming tot directeur van het IAS zei de rector magnificus van de UvA, Karen Maex: "Dijstelbloem is een aanjager voor vernieuwing. Zo was hij een van de initiatiefnemers van zowel Science in Transition als het platform for the Ethics and Politics of Technology. Met zijn interdisciplinaire benadering op het snijvlak van wetenschap, technologie en maatschappij, en zijn wijdverbreide kennis en ervaring kan hij bruggen slaan tussen mensen en disciplines". Met zo'n achtergrond zal het niet verbazen dat zijn publicaties betrekking hebben op een heel scala aan onderwerpen, zoals voedselbeleid en de technologie van grenscontroles. Om een indruk te krijgen van zijn brede kijk op de samenleving verwijs ik o.a. naar zijn boek 'Het huis van Argus', verschenen in 2016. Hierin staat centraal het trainen en disciplineren van waakzame ogen van zowel burgers als

Huub Dijstelbloem (Foto: uva)

politici. Kort gezegd gaat het om de vraag hoe wij als samenleving controle blijven houden op het verzamelen en gebruiken van 'big data'.

Peter-Paul Verbeek

Ook van Peter-Paul Verbeek kan gezegd worden dat hij zijn sporen in de wetenschap inmiddels verdiend heeft. Hij is hoogleraar aan de Universiteit Twente met aandacht voor de verbinding tussen techniek en samenleving. Bij hem kunnen we dus eveneens spreken van een interdisciplinaire gerichtheid, waarbij filosofie, wetenschap en maatschappij bij elkaar komen. Peter-Paul Verbeek voorziet een toekomst in de richting van een supersmart society. Daarbij is het van uitermate groot belang om na te denken over het verantwoord ontwikkelen van algoritmes en andere slimme technologie. In 'De grens van de Mens' (verschenen in 2011) overdenkt hij de kansen en bedreigingen van de voortschrijdende techniek voor de mens. Peter-Paul is verder werkzaam als voorzitter van de World Commission on the Ethics of Science and Technology

(Comest) van UNESCO. Het zou te ver voeren om alle andere werkzaamheden van hem op te sommen, maar ik wil niet onvermeld laten dat hij per 1 oktober is benoemd tot rector magnificus van de UvA. Het is grappig om dit te vermelden, omdat hij hiermee 'de baas' wordt van Huub Dijkstra. En Huub heeft met een kwinkslag laten weten dat hij zich nu helemaal verplicht voelt om aan het forum deel te nemen. Het toeval wil dat Peter-Paul daarmee zijn eerste werkdag voor de UvA invult door deelname aan het forum van 'onze' reünie.

Verrassende verbanden

Met twee mensen van dit kaliber in een forum mag je verwachten dat er een interessante bijeenkomst ontstaat, die je als deelnemer aan de reünie niet zomaar voorbij kunt laten gaan. Te meer omdat deze geleerden nadenken over vragen die verschillende takken van wetenschap raken, en die heel verrassende verbanden kunnen leggen. Zonder het onderwerp van het forum te willen bepalen lijkt mij dat er wel een aantal onderwerpen te noemen zijn die ter sprake zouden kunnen komen. Daarbij denk ik aan de macht van de grote techbedrijven, die nog dreigt toe te nemen door het bouwen van een digitale infrastructuur waar heel veel instanties van afhankelijk zijn en worden. Zijn overheden voldoende toegerust om dit in goede banen te leiden of hebben ze sowieso al een (te) grote kennisachterstand? Wat gaat dit betekenen voor de privacy van het individu, en voor de samenleving en de democratie als geheel. Denk bijvoorbeeld aan de invloed die Cambridge Analytica heeft uitgeoefend op de Amerikaanse verkiezingen.

Wetenschap in twijfel

Ook kun je denken aan de manier waarop de informatievoorziening zich gaat ontwikkelen. We zien op dit moment allerlei voorbeelden waarbij wetenschappelijke resultaten in twijfel getrokken worden, waardoor het bestaande idee van wetenschap op losse schroeven dreigt te komen staan. Wat kan dit betekenen voor de inrichting en de inhoud van bijvoorbeeld het onderwijs?

Een ander gevaar is de ontwikkeling van methodes om burgers in de gaten te houden, zoals gezichtsherkenning, het opslaan van gegevens en het combineren van gegevensbestanden. Bij dit soort vraagstukken kun je ook nog ethische vragen stellen: is het wenselijk dat vooral (of alleen) commerciële bedrijven deze ontwikkelingen bepalen? Die laten zich voornamelijk leiden door winst oogmerk, en niet primair door de vraag of het algemeen belang ermee gebaat is.

Kortom, er zijn een heleboel interessante onderwerpen die aan bod kunnen komen tijdens het forum. Het gaat hoe dan ook over trends waar wij allemaal mee te maken krijgen. Om daar eens over geïnformeerd te worden en mee over na te denken lijkt ons heel erg de moeite waard, ook op een reünie. Wij hebben aan heel veel voorwaarden voldaan om van dit forum een succes te maken. Daarom nodigen wij iedere bezoeker van de reünie uit om als toehoorder, eventueel met een eigen inbreng, ook aan dit forum deel te nemen.

Tot ziens op het forum.

I Beekvliet Talks

Oud-Beekvlieters houden een presentatie over een onderwerp dat hen bezighoudt. Dat kan in het verlengde liggen van hun huidige functie.

Ellen van Kempen

Examenjaar: 1993

Vervolgstudie:

Theater-, Film- en Televisiewetenschappen, Universiteit Utrecht.

Korte loopbaan/carrière:

Na studie in dienst bij Videoproduktiebedrijf Veldkamp Producties. Sinds 2004 aan het werk als zelfstandig regisseur / filmmaker van documentaires en opdrachtfilms.

Presentatie:

Mijn passie en missie ligt in het creëren van verbinding via mijn films. Als filmmaker verken ik persoonlijke werelden en maak van daaruit verhalen.

*Ellen van Kempen
Filmmaker - Verbinder
info@ellenvankempen.nl
www.ellenvankempen.nl
+31 (0)651081230*

Wart van Zoest

Examenjaar: is een lastige...

Ik ben halverwege de 5e klas verhuisd naar Vancouver, Canada, dus officieel geen alumnus.

Vervolgstudie: Geneeskunde, daarna specialisatie sportgeneeskunde en orthopedie.

Korte loopbaan/carrière:

Orthopedisch Chirurg Anna Ziekenhuis Geldrop, toernooi-arts ABN/AMRO World Tennis Tournament, teamarts Nederlands hockeyteam, clubarts PSV, high performance expert TeamNL.

Presentatie:

Topsportbegeleiding. Wat zijn de vereisten? Wat zijn overeenkomsten en verschillen tussen de verschillende sporten en high performance omgevingen zoals topvoetbal en Olympische Spelen?

Hanne Buis

Examenjaar: 1995

Vervolgstudie: Beleid en Management van gezondheidszorg, en Nederlands Recht, Erasmus Universiteit Rotterdam.

Korte loopbaan/carrière: diverse functies bij Schiphol en Lelystad Airport, nu lid Raad van Bestuur van Schiphol. In december 2021 stond een interview met haar in Tempora Nostra.

Presentatie: onderwerp staat nog niet vast.

I Beekvliet, de zeventiger jaren

We zijn met vier oude vrienden uit dezelfde klas (1970 tot 1976) en keuvelen de avond weg: Jan Goossens, Anja Hueber, René Klaassen en ik. Twee bèta's, Jan en René, en twee alfa's, Anja en Marc. Het weinige aan foto's van vroeger roept een scala aan herinneringen op. Onze schooltijd staart ons frontaal in de ogen, en verweeft puberleed, pukkels en problemen, verlangens en verwachtingen, beelden en dromen zo sterk met elkaar, dat de gebarsten herinneringen en wanen eerbiedig plaatsmaken voor de melancholische belevingen van ons vieren. Alles wat toen was, was niet weg.

Door Marc Heymans (1976)

Het is natuurlijk lang geleden. Ik denk dat de wereld nooit zo snel veranderd is als de afgelopen vijftig jaar. De wereld van onze jeugd bestond uit mechanica en levensdrang, om plaats te maken voor elektronica en data. Alles is anders, maar wij met zijn vieren zijn hetzelfde gebleven. Ik bedoel, wij zijn onder ons hetzelfde gebleven. Het blijft een merkwaardig fenomeen hoe gemakkelijk herinneringen en emoties van vijftig jaar

geleden naar boven borrelen en elkaar versterken.

Wat waren we en wat zijn we geworden? Schooltijd is het ijkpunt... het gaat over vrienden, vriendinnen, ouders, liefjes, docenten, de eerste Provencereis, muziek, tv, de overledenen, het gebouw, de lokalen, sportdag, het dorp, de kroeg, de bakker, de friettent, de winkel. De eindeloze trits namen en bijnamen van docenten en schoolgenoten en hun karakteristieke hoesten we zonder

Festivalpubliek op het Holland Pop Festival Kralingen 1970 (Nationaal Archief)

Trends

UIT was: stropdassen, gehoorzamen, op tijd komen, hard studeren, strakke pijpen, geloofsbelijdenis, strenge meesters, braaf zijn, grote gezinnen, schaamte, catechese, biechten, eeuwige trouw, gemeenschapszin, nationaal bewustzijn, corpses en koormuziek, eerbied voor ouders en gezag, zakenlieden, missionarissen, ochtendgymnastiek, DAF (truttenschudder met jarretelaandrijving), verplicht naar de kapel, huiselijkheid, op tijd naar bed, pijp roken, de kapper of met een korte broek naar school komen.

IN was: rebellie, vrijheid, slordigheid, bloot, popfestivals, nederwiet, lange haren, kauwgom, demonstreren, Dolle Mina's, zelf naar de kroeg met je zakgeld, vrije seks, de NVSH, het groene boekje, de alternatieve agenda, kleurentelevisie op afbetaling, spijkerbroeken, houtjes-touwtjesjassen, olifantspijpen, hotpants, zelfbewustzijn, langharig werkschuw tuig, provo's, scheidingen, communes, subsidies, inspraak, geen treinkaartje betalen, kampeervakanties, torenflats, brommers, anti-autoritair onderwijs, brood weggoien en bij bakkerij Van Vreede koeken eten, -maar dwars door alles heen ging: muziek.

hapering op. Bijna alles uit die tijd is cerebraal verankerd. De geur van het verleden verdwijnt nooit.

Aan het eind van de avond zien we de film van onze jeugd jaren steeds opnieuw langskomen, alsof het een evenredig begin en eind is, met dezelfde pionnen op het bord, maar wisselend geschakeerd. Wij zaten middenin de metamorfose van de keurige, bestroopte en bebrilde geloofsgeneratie en het ego-tijdperk.

In het hart van die kakelbonte tijdruimte tikten we als trage tandwieltes mee in het voortrazend mechaniek van de zeventiger jaren

In een tijdsbestek van nauwelijks tien jaar verloor de geestelijkheid haar grip op de tijd en het nationale bestel, -het ging gewoon allemaal te snel.

De nieuwe vrije tijd

Iedereen had de radio aanstaan. De hits waren niet aan te slepen. Hilversum 3 en zendschepen als Veronica en Radio Noordzee draaiden overuren. LP's vlogen over de toonbank, mede dank zij de betaalbare Philips pick-ups (een singletje kostte f 3,25) en de opkomst van cassettebandjes. In de avonduren en in het weekend luisterden we naar Pink Floyd, de Top 40 of de Lach-of-ik-schiet show van André van Duin. Op vrijdagavond steevast: Top-Pop met de vreselijke Ad Visser en de vleselijke Penny de Jager. De muziek van de seventies had een kolossale invloed op het leven in het algemeen en het dagelijkse leven van de gemiddelde scholier in het bijzonder.

Ik kende de hele rock-opera *Jesus Christ Superstar* uit mijn hoofd. Muziek betekende: herkenning, bevestiging, identiteit, groepsgevoel in groot verband, én je losmaken van de gevestigde orde.

Ook televisie werd meer en meer een integraal onderdeel van het tuimelend bestaan. TV-series, sport en reclames met pakkende tunes, te veel om op te noemen, brandden zich op ons netvlies om nooit meer te verdwijnen. En in het audiovisueel gewemel had de bioscoop een vaste plek: ook de magie van het donker was een belangrijke component van de weekends. Onbevangen gingen we dit tijdperk in met al zijn nieuwheden, -die niet alleen ongekend waren, maar ook *beschikbaar*.

Vergeet niet dat het begrip *vrije tijd* een

Blue Movie (1971) bracht een schok teweeg vanwege de expliciete seks. Bron: IMDB

totaal andere dimensie had gekregen. De Brabantse samenleving was voordien doordrenkt met de rooms-katholieke conceptie en buitenschools ontkwam je niet aan vrijetijdsbesteding op confessionele grondslag RK voetbalvereniging, RK handwerkvereniging, RK boerenbond, RK huisvrouwengildes, RK dagbladen, RK scholen, RK televisie, RK fotoclubs, RK muziek en boeken... Alles stond in het teken van of vond plaats onder de paraplu van de paapsen. Zelfs in 1973 kwam de pastoor nog langs bij deze of gene familie in het dorp om te waarschuwen dat de dochter echt niet in hotpants en zonder BH over straat kon. En hoe zat het trouwens met de kindershare? Hebt u problemen met de voortplanting? Twee kinderen is wel zeer matig. Schaamt u zich! Zieltjes moeten er komen!

Het normaal van de jaren zestig was *normen en waarden*, en negatieve uitzonderingen bleven netjes binnenskamers of voorbehouden aan de biecht, maar in onze jaren zeventig kwam er veel meer op de stoep te liggen. Ook deze verandering was te danken aan de rasseschreden die mentaliteitsveranderingen en welzijns cultuur maakten. De 'historische' autoloze zondag was voor ons helemaal niet historisch. Het was een zondag als alle andere, met als enig verschil dat we niet meer iedere week in de (nog niet afbetaalde) auto met het gezin op familiebezoek hoefden. Dat Boer Koekoek in de Top 40 kwam met een vals gezongen en stompzinnig liedje over de oliecrisis was veel historischer.

We noemden de ommekeer zelf vrijheid, maar dat was het niet. In het nu van toen werd vrije tijd de tijd voor en van jezelf.

Een monumentale ommekeer in de cultuur van Beekvliet en de dagelijkse gang van zaken was de komst van meisjes, in 1967 door priesterdocent (en professor) Geboers nog betiteld als 'Onkruid in de tuin Gods'! Maar nu het seminarie ten dode was opgeschreven en Beekvliet een gymnasium was geworden, werd de aanwas van meisjes op blote knietjes ontvangen. Beekvliet kon mede daardoor zelfstandig groeien, de plattelandsjeugd opvoeden en van kennis voorzien, -én de financiële armslag van de school werd hierdoor groter. Meisjes zorgden niet alleen voor de emancipatie van hun sekse en het dorpsleven, maar hadden ook een belangrijk aandeel in die van Beekvliet zelf.

Ouders in veel dorpsgezinnen waren als door een komeet getroffen wanneer hun dochter werd toegelaten tot de intellectuele elite, afgezien nog van de explosie van feromonen in de herenshare door de permanente nabijheid van het andere geslacht. Eerlijkheidshalve voeg ik daaraan toe dat Sint Michielsgestel een aanzwellende groei kende van progressieve en (vaak) welgestelde families aan de andere kant van de brug, die mede de wind van nieuw normaal op Beekvliet lieten waaien. We mogen aannemen dat de gevestigde orde van Beekvliet er moeite mee had, maar tegelijkertijd moesten ze wel meegaan in de stroom. Niet lang na alles dat van God los was, lanceerde Dries van Agt zijn 'ethisch réveil', om de samenleving op basis van christelijke waarden te herstellen. Maar er was niets meer terug te vorderen want het was te laat, -de veranderingen waren te groot en te snel gegaan.

Meisjes en vrouwen begonnen zich te roeren in alle lagen van de samenleving en kregen een steeds luider stem. Zij stonden nu aan de basis van het échte leven. En in 1972 stond docent Duits Sieneke Pollman zwanger voor de klas. Zo snel ging het!

De transitie op school

Wonderwel bewogen de schoolleiding en het docententeam goed mee in de deiningen. Voor hen was de plotselinge omslag tenslotte vele malen groter dan voor de jeugd. Ouderwetse straffen zoals 100 keer overschrijven, weesgegroettes bidden, corvee of een schop onder je kont, verdwenen. Er werd soepeler omgesprongen met de persoon: huiselijke onenigheid, persoonlijke problemen, afwezigheid vanwege menstruatie, puberale opstandigheid, ontplooiing en tekortkomingen kregen allemaal een plaatsje in het schoolbewustzijn. Kerkelijke supervisie en genadigheid verdwenen om plaats te maken voor persoonlijke zorg en begeleiding van de leerling. Hier treffen we een belangrijk moment, want de scholier werd menselijk: een individu. En dat individu liep niet in het gelid.

De inhoudelijke geleiding van de transitie op school lag grotendeels in handen van twee mensen: de kersverse (en leken-) rector Arnold Wintjes en de begripvolle en menselijke conrector Jan van Rijnsoever. Zij hadden de moeilijke taak om de anti-autoritaire sentimenten en ontwikkelingstrends van de jeugd niet de kop in te drukken, maar te integreren in de nieuwe onderwijskundige status van Beekvliet, dat op de rand van kapseizen stond. Met de steun van het stichtingsbestuur, waarin mevrouw Sloet een sterke rol speelde, de kartrekker en zelfverzekerde doordouwer Arnold Wintjes en de helderziende Harrie Kapteijns werd het bisdom op de knieën gedwongen en OMO onthaald als executeur.

Het waren bijzonder woelige tijden, maar de meeste bestuurlijke perikelen gleden van ons af; zolang we maar gekieteld bleven door een soort van vrijmoedigheid en we in de pauzes konden roken of de Latijnse vertalingen van klasgenoot Pieter konden overschrijven.

Nu wordt het persoonlijk

Er zijn ontelbaar veel historische bakens in mijn Beekvliettijd. Beekvliet was mijn huis en mijn thuis geworden. In het kort: 'thuis' was na de dood van mijn moeder een methodisch en sadistisch strafkamp, waar mijn stiefmoeder haar terreur op ons, zes kinderen van de eerste vrouw van mijn vader, losliet. Geregeld vluchtten we en net zo vaak werden we weer opgepakt en in de gerenoveerde boerderij aan de Paterstraat in Den Dungen afgeleverd. Mijn vader kroop systematisch weg bij gezinszaken en greep nooit in. We werden behandeld als oud vuil en slapen in het varkenshok achter de boerderij. Dit 'achter' had een doel, namelijk onzichtbaarheid voor de buurt en voor vrienden, familie en kennissen. Assepoesters hel was in onze ogen de zevende hemel.

Ik wil niet stilstaan bij de honderden laagheden die mijn stiefmoeder op ons exerceerde. Het eigenlijke verhaal is waarom Beekvliet mijn huis werd, en dan vooral vanwege de compassie van drie docenten, die steeds beter in de gaten kregen dat ik hard op weg was naar het bankroet van mijn jonge bestaan. Deze drie mannen waren Jan van Rijnsoever, Harrie Kapteijns en Sjef Smolders. Natuurlijk konden ze niet zomaar ingrijpen of mij uit huis halen. Er was een trigger nodig, en die kwam in het vroege voorjaar van 1975. Ik was toen een week 17 jaar.

Vijf keer was ik al van huis weggelopen, en vijf keer werd ik teruggehaald, al dan niet door de sterke arm. Maar dit keer was de crisis op die zaterdagochtend zo ernstig, dat ik zwoer dat ik niet meer gevonden zou worden, en ik liep het dorp uit, met een loodzware tas vol schoolboeken en dook onder in Nijmegen bij Maurits, mijn goede vriend, die twee jaar daarvoor was afgezwaaid op Beekvliet en antropologie studeerde. Daar was ik veilig, al hadden we heel weinig geld en leefden we op zijn zak van boterhammen met kaas. Zijn hospita liet mijn verblijf met tegenzin toe, op dat kleine bruine studentenkamertje. Daarbuiten wist niemand waar ik was. Zes weken lang.

Conrector Jan van Rijnsoever in 1974

Terugkeer naar school

Nu was het voor mij niet ongewoon dat kameraden en ouders (moeders van vrienden en vriendinnen) me hun liefde en zorgzaamheid toebedeelden. Ik was een onvervalste verzopen straatkat.

En, zoals dat gaat in pennybooks, iedere keer dat ik omviel, werd ik weer overeind geholpen uit onverwachte hoek, -waar ik zeer dankbaar voor ben. Maar Jan van Rijnsoever kreeg iets bijzonders voor elkaar.

Klassenfoto 5 alfa en bèta, 1975. A • Anja, R • René, J • Jan, M • Marc

Het was lente en we keken naar het songfestival. De telefoon ging op de gang bij de hospita van Maurits: of Marc misschien aan de telefoon kon komen? Het was Jan van Rijnsoever. (Hoe kwam hij in vredesnaam aan dit nummer?, dacht ik later, hij moet er veel moeite voor hebben gedaan). Hij wilde een serieus gesprek met me, en vroeg me of ik naar school wilde komen (ik was er dus al die tijd niet geweest). En zo zaten we een dag later tegenover elkaar in zijn kantoor op de eerste verdieping van de Duitse Bouw.

De weg naar reparatie

Jan was een aimabel en gevoelig mens en begaan met het lot van iedereen die buiten de boot dreigde te vallen. Zijn priesterschap was weliswaar verleden tijd, maar zijn priesterhart sprak nog steeds.

Hij vertelde me vier dingen: 1. De school zou, na mijn toestemming, tijdelijk mijn voogd worden en me vertegenwoordigen bij de kinderrecht, want ik moest uit huis geplaatst worden (mijn vader brieste en vloekte bij deze vernedering). 2. De gemeente Sint-Michielsgestel zou de financiële kant van mijn onderhoud op zich nemen, tot mijn slagen. 3. Ik zou een voogdes toegewezen krijgen, en bij haar woonachtig zijn in Sint-Michielsgestel, tot mijn slagen. 4. De school zou de kosten voor mijn deelname aan de Provincereis op zich nemen.

Ik wist niet waar ik deze barmhartigheid aan te danken had, want ik was doorgaans geen lieverdje, -en ik hilde. Jan van Rijnsoever had naar alle leerlingen, misschien ietsje meer naar mij, een vaderlijke kant. Mocht ik teruggaan in de tijd, dan zou ik hem

omhelzen. Wat een kraan was die man! Welke wegen had hij in vredesnaam bewandeld om dit alles gedaan te krijgen? Ik was me er overigens toen niet van bewust dat anderen op de achtergrond ook een rol hadden gespeeld en aan politieke touwtjes hadden getrokken voor mijn behoud: naast van Rijnsoever dus, waren dat Harrie Kapteijns, Sjef Smolders, mevrouw Sloet en mevrouw Sopers-Jurgens, die beiden in het stichtingsbestuur zaten, en tenslotte rector Wintjes.

Het was glad ijs waarop de school zich nu bevond

Zelden in de geschiedenis had de school het gewaagd het ouderlijk gezag te betwisten. Laat staan hier een rechter en de gemeente bij te betrekken.

Hoe dapper was dat niet? En juist dit is kenmerkend voor dat scharnier in de tijd: Beekvliet nam haar rol als herder, en niet als gezagvoerder, plechtig op zich. Nu was het menens en mijn vader en zijn vrouw werden uit de ouderlijke macht ontzet. Ik had zorgen om mijn broers en zussen, maar gelukkig volgden zij al spoedig mijn spoor. De een na de ander keerde op jonge leeftijd het ouderlijk huis de rug toe.

Terug naar de Beekvliettijd

Ondertussen proberen wij vieren elkaar deze avond te overtroeven met anekdotes en herinneringen, de ene spectaculair, de andere droefgeestig of juist blijhartig. Het gaat heel vaak over klasgenoten en hun bijzonderheden, maar het zou te ver gaan die op deze plek allemaal te benoemen.

We zijn melancholisch over de eerste

Jan Goossens is de man met het overzicht en de mensenkennis. Heeft een brede vriendenkring, oog voor detail en kan goed duiden. Sociabel, invoelend en een duidelijk groepsman. Ambtelijke carrière bij gemeenten als interim-manager in het sociale domein. Is nu 45 jaar samen met zijn vrouw Nancy en heeft vijf kinderen. Zijn levenslijn is meanderend.

Anja Hueber is het geweten en de vrouw met het engagement. Heeft een avontuurlijk leven achter de rug, een sterk sociaal bewustzijn en zet zich in voor de verschoffelingen der aarde, bijvoorbeeld voor vluchtelingen in Lesbos en Duinkerken. Ze is ongeunsteld, onbevangen en vrijmoedig. Mede-eigenaar van Quinx, een eigenzinnig trainingsbureau, en sinds kort mede-eigenaar van een mooie borgo in Italië, waar ze retraites en co-working organiseert. Is single en moeder van twee kinderen. Haar levenslijn is zowel hoekig als bochtig.

René Klaassen is to-the-point en goedlachs. Heeft een positieve kijk op het leven, kan goed analyseren en is een onverschrokken self-made man. Gaat goed om met tegenslagen. Is af en toe dominant, maar ook zeer altruïstisch. Eigenaar van een goedlopend bedrijf in veiligheidssystemen. Zijn levenslijn is hoekig in relaties en meanderend in het geregelde leven. Met zijn vrouw Marina heeft hij een zoon.

Marc Heymans is auteur dezes en zowel beschouwend als bevlogen. Hartgrondige pessimist, nostalgisch en dol op insecten en zinloze weetjes. Kan niet schakelen. In zijn werk als grafisch vormgever gestructureerd, maar in het dagelijks leven chaotisch met een neiging tot paniek, omdat hij niet ziet wat er op hem af komt. Zijn levenslijn was spitshoekig en is nu glooiend. Met zijn vrouw Esther heeft hij een tweeling en uit een vorig huwelijk twee zonen.

twee lesjaren op Beekvliet, in de statige oude bouw. Daar waren de rode gang, de grote rik, de trappen, de shagauto-maat van Smits, de nonnen die de tegels schrobden, de tafeltennistafel, de lokalen met een rond raampje in de deuren, waardoorheen Jan van Rijnsoever spiedde om orde te houden in de lessen van sommige docenten. De kleine cour, met onze fietsen, de doorgang met boog, waar we rookten en kletsten, het kerkhofje van de nonnen, de boomgaard, de laan met kastanje-bomen, en daarachter de sportvelden, het smalle pad met de linden naar Het

Spijt, de Engelse Tuin, en meer naar het noordwesten het Duitse Bos en de vijver. Aan de andere kant, waar we niet vaak kwamen: de imposante hoofdingang met zijn oprijlaan en zijn bordestrappen. Het oude Beekvliet had een klassieke schoonheid en een ruimtelijke sfeer. In die tijd werd er door ons ukkies besmuikt gedaan over de ouderwetse priesters die in de kapel de mis nog lazen vóór de lessen, maar later kregen we meer waardering voor de geloofstrouw van priesters als Smits, Verdonk en Sanders. Zij waren toegewijd naar hun geloof maar ook naar ons, onwillig druïoren.

Vanaf de derde klas verhuisden we naar de Duitse bouw. De oude bouw met de refter en de slaapzaal werd nog maar weinig gebruikt en was niet functioneel meer, de kosten van het onderhoud nog daargelaten.

Naarmate we ouder werden, kregen de docenten in onze ogen meer persoonlijkheid en werden ze echte mensen. Soms waren we braaf, meestal wanordelijk, soms balorig, soms regelrechte klootzakken. In de vijfde klas vonden we ons dieptepunt: de helft van de klas bleef zitten, waaronder wij vieren. Ik vermoed dat we onze vrijheden iets te ruim ter harte hadden genomen. En het leven had meer te bieden dan school alleen.

Sterker nog: school was eerder een randverschijnsel dan een fundament. Hoe verkeerd hebben we dit toen opgevat.

Vrijheidsdrang

Want we hadden inderdaad echt veel bewegingsvrijheid, zowel thuis als op school: je kwam en je ging naar believen. Naar vrienden voor de klets, voor muziek of de bioscoop. Je verplaatste je per fiets (zonder achterlicht), Puch of Tomos, en je hoefde geen helm op. 'Onze' Jan van deze avond had echter een Kreidler (of was het een Zündapp?), die we toen buikschuivers noemden, en naar onze intellectuele smaak een tikkie ordinaar waren. Ook bepaalde modetrends deden hun intrede. Corduroy was echt

iets voor de gezapigen en de taartbodems, net als rokjes, spencers en college-shoes of dokterstassen. Nee, je liep in spijkerbroek met een pukkel (een canvas tas met schouderriem), beplakt met smileys en stickers tegen atoomenergie, een Palestijnse sjaal en instappers of legerlaarzen. Je agenda zag eruit of die net een explosie had overleefd, je haren waren lang en warrig, je had een oversized trui met gaten erin, je droeg een kettinkje of armband, en als iemand vroeg wat je met vakantie ging doen, antwoordde je: 'ah, tienertoer of zoiets, weet je'.

De meesten van ons echter droegen een gewone kleurloze pull-over over een spijkerbroek. Er waren toen drie gangbare en populaire merken: Lee, Levi's en Lois. Zo eenvoudig was het leven.

Maar Martijn, twee jaar op Beekvliet en de ultieme exponent van het post-hippie-tijdperk, droeg open sandalen met blote voeten, een of andere Afghaanse poncho, een zelfgebreide trui, een broek gestikt van postzakken, en een armband die hij gemaakt had van BH-sluitingen, veroverd op zijn liefjes. Op een feest bij Sloet verdronk hij bijna in het zwembad waarin hij was gevallen, met een aanzienlijke hoeveelheid zware sierkettingen om zijn nek. Hij kon door het gewicht niet meer boven komen en werd gered door Ritsaert, die er veel moeite mee had om hem op de wal te hijsen.

Studeren was voor tussendoor, de meeste tijd bestond uit bezoeken, soms

Groepje vijfdeklassers in de jeugdherberg van de eerste Provence-reis 1975

een feestje, hangen bij vrienden, en regelmatig naar de kroeg met een paar centen. Er was namelijk nog geen leeftijdsbegrenzing voor uitgaan en alcohol. Een biertje kostte 75 cent. In de Kaketoe stond iedere vrijdag een bandje: vandaar mijn weerzin voor jazz-jamsessies. Flipperen was een geliefde en goedkope bezigheid (ik ben tweemaal Nederlands kampioen), maar ook biljarten bij de Zwaantjes, toepen bij Zus van der Meiden, of hangen bij Van der Staak of bij het Krukske.

Pas in de aanloop naar tentamens of examens (mèt gecommiteerde) kwamen we op stoom. Dan werd er echt gestudeerd en raakten we in paniek voor Latijn, omdat bleek dat we gerundium en gerundivum niet uit elkaar konden houden, of voor Nederlands omdat we pas één verslag van de vijftien verplichte boeken hadden voltooid, of voor geschiedenis, waar zeer moeilijke keuzes gemaakt moesten worden voor het doorwrochte multiple-choice.

Tijd voor verhalen

Wat zou het leven zijn zonder verhalen? Niets.

Jan: Bij bakkerij van Doorn kwam ik als oud-leerling een oud-docent tegen: 'Hé, dag Frans!' -'Nee, ik gáf Frans, maar ik heet Ton!' -'Oh ja, natuurlijk! En jij was bevriend met die Franse zanger, Alain Derrière!'

René: Het stonk in de slaapzaal bovenin de oude bouw. Wij mochten er officieel niet komen, maar toch deden we dat, stiekem. Er was daar geen afvoer en de nonnen haalden 's morgens de pispotten leeg met een waterton op een kar - afgezien nog van de opgeschoten jongensgeur die onder de lakens vandaan kwam!

Slaapzaal met chambrettes

Anja: Wist je dat ik heel lang het record kogelstoten voor dames op Beekvliet heb? Ik was de enige die meedeed (zes meter).

Marc: In mijn crisisperiode in de vijfde heb ik een paar dagen in het hok van de leerlingenraad geslapen. Ik had de sleutel gekregen van Heleen, die hem weer had van Gabriël, die hem weer had voor de redactie van het Carillon en cabaret Flipper-Ting.

Schoolcabaret Flipper-Ting

Jan: We hadden in onze kleine klassen (alfa 11 man, bèta 18) een vreemd genie: Michel, die helemaal niets presteerde en die Kappie (Kaptejns) regelmatig tot razernij bracht. Hij leerde zelden, was tergend sloom, maar haalde zonder ook maar één blik in zijn boek te werpen de hoogste cijfers voor wiskunde. Hij is van school gestuurd halverwege de vijfde, maar hij was een ster in wiskunde.

Marc: Weet je nog dat we in de vijfde een huiskamer kregen? Je mocht er roken en we hadden er af en toe een klassenmiddag met biertjes en muziek.

De huiskamer (met asbakken)

Een non boentde rode gang

René: Voor mij voelde het vreemd dat de nonnen plotseling waren verdwenen. Zij deden bijvoorbeeld veel aan onderhoud en het dagelijks schoonmaakwerk, maar bestierden ook de ziekenboeg. Ik was op een dag zeer stom omgegaan met vuurwerk en mijn hand werd verbonden door de nonnen.

Anja: De Provencereis in 1975 had op iedereen een diepe indruk achtergelaten. Dat was een prachtige reis, de eerste trouwens, ledere dag was gevuld met een historische bestemming, en 's avonds in Avignon, na het corvee, konden we onze eigen gang gaan.

We dronken wijn en biertjes, we rookten, en gingen in groepjes zonder begeleiding naar de stad (over *le Pont d'Avignon*) met zijn kroegen en andere verleidelijkheden. Het vreemde was natuurlijk wel dat de docenten toezicht hadden, maar ons niet terugfloten als het ging om drank of om op tijd terug te zijn in de jeugdherberg.

Marc: Klopt, en op zo'n avond waren we aan de andere kant van de brug, waar veel prostituées stonden. Heleen ging uitdagend en aanstellerig naast een van hen staan, maar een zo'n vrouw werd kwaad, liep naar Heleen toe en spoot haarlak recht in haar ogen.

Jan: Als je thuis iets had uitgevreten of wanneer je slechte punten had in de eerste klas, werd je in sommige gezinnen in korte broek naar school gestuurd. Wat een vernedering!

René: Op de Kleine Cour was een aanbouw en daar waren de toiletten. We zijn meerdere malen op het dak geklommen, waar een koepelvenstertje was boven de damestoiletten. Wij gebruikten dat als uitkijkpunt om de meisjes te bespieden. Nu durf ik het te bekennen. Straf me.

Anja: Ik had soms moeilijke perioden. In de tweede klas presteerde ik niet veel, reden waarom Verdonk (biologie), onze klassenleraar, op een avond (onaangekondigd, want dat kon toen nog) bij ons moeder op de stoep stond. Verdonks bijnaam op school was Lambiek (waarom eigenlijk?). Maar mijn moeder had nog nooit zijn echte naam gehoord en opende de deur met: 'Goedenavond, meneer Lambiek!'

Marc: Ik had eigenlijk altijd wel een moeilijke periode. Sjef Smolders (gymnastiek) wist niet precies wat er aan de knikker was bij ons thuis, maar hij liet me wel één keer per week in de schone sokkenbak graaien en als ik geluk had, zat daar ook een sportbroekje bij dat ik dan kon gebruiken als onderbroek. Wel eerst douchen natuurlijk.

Sjef Smolders (gymnastiek en rector)

René: Onze hele volleybalcarrière komt op het conto van Sjef. Twee keer per week trainen en op zondag naar de Vinkenkamp voor de NeVoBo-competitie. Later werden we gecoacht door Van Weert (natuurkunde), die op zondagmorgen niet vies was van twee pilsjes.

Marc: En roken dat Van Weert deed! Ik heb maar een jaar les van hem gehad, maar hij pafte met zijn zware shag in de klas stevig door en dikwijls verlieten we de klas in tranen.

Jan: Tukkies is nog eens gekeeld op weg naar de Vinkenkamp. Het scheelde niks of hij was de pijp uitgegaan. We droegen in die tijd namelijk vaak dassen en Tukkies zat achterop mijn geleende brommer met een ellenlange das, die op de Lamboijbrug in de draai van het wiel terecht kwam. Hij werd er stikkend vanaf gesleurd en godzijdank kon ik op tijd remmen.

René: Wij rokers testten soms onze theorie dat het gezelliger is bij rokers. Dan gingen we plotseling in een ander hoekje van de cour staan. Als vanzelf kwamen schoolgenoten onze kant op, maar we hadden niet in de gaten dat het niet door het roken kwam...

Marc: Ik heb het altijd vreemd gevonden dat we elkaar aanspraken met óf de achternaam óf de bijnaam. Ik heette een korte tijd De Vuilnisbak, maar dat had ik zelf verzonnen en telt niet mee. Kukel, de Klaas, de Soep, Tukkies,

de Stier, de grote en de kleine Friek, de Murf, Blootje, kleine Kappie, Spekkie... Voornamen werden niet gebruikt. Bij meisjes was dat trouwens anders.

Jan: De brand in de oude bouw had grote indruk gemaakt. Dat was geloof ik in 1979. Hij was aangestoken, maar erger nog was dat onze carnavalswagens er stonden gestald. Allemaal in de fik.

De puinhopen van de brand in 1979

Anja: We hadden een heel kleine klas in zes alfa (drie jongens en acht meisjes). Ik denk dat we daarom wat rustiger waren geworden. Je kon echt niets meer stiekem doen.

René: Ik vind het vreemd dat ons politiek engagement veranderd is. Vroeger waren we, misschien wel alle jongeren, duidelijk links geïntereerd. Nu leef ik nog hetzelfde als toen, maar ik heb geen linkse of rechtse koers en ook mijn politieke voorkeuren zijn verneveld.

Anja: Ooh, da's vreemd, ik heb nog steeds een sterk engagement. En mijn politieke voorkeuren zijn nog hetzelfde, hoor René!

Marc: Leon had eens iets stoms bij hem thuis uitgehaald met vrienden. Zijn vader was woest vanwege de puinhoop die hij had achtergelaten. Voor straf moest hij binnen een maand 1 miljoen streepjes zetten in schriften, anders kreeg hij geen zakgeld meer. Leon vond er iets op: hij kocht een aantal A3 vellen, en liet een team vrienden met liniaal verticale potloodlijnen trekken en een ander team horizontale

gumstrepen op de gestreepte vellen. Het was binnen twee weken gepiept.

Anja: Is het toeval dat we alle vier op volleybal zaten?

Jan: Bij de Muis (Mensink) was het vaak een fikse wanorde. Maar als ik stil zou zijn, kreeg ik aan het eind van de les een pepermuntje. Dat haalde hij dan uit zijn colbertzak, maar die was zeker niet schoon. Ik wist niet goed of ik nou blij was met de 'beloning'.

Marc: Mijn hart klopte in mijn keel voor sportdag. Het laatste item was altijd hoogspringen en daar was ik goed in. De hele school zat er rondom heen. Ik was schoolkampioen in de vijfde, maar in de zesde was Cor

Marc's Schotse sprong

van de Thillart me te slim af. Hij had getraind voor de Fosbury Flop, en ik kende alleen de Schotse sprong. Hij versloeg me moeiteloos en heeft nog steeds het schoolrecord.

Jan: Beekvliet had een grote invloed op mijn vorming en laat nog steeds sporen na in mijn leven. We mogen die docenten van toen wel dankbaar zijn voor het geduld en de aandacht die ze ons, dwarsliggers, gaven.

We sluiten ons allemaal aan bij deze woorden. Beekvliet zit diep en gaat er nooit meer uit.

I Verslag jaarvergadering over 2021 Nunc Meminisse Iuvat

Door onvoorziene omstandigheden heeft er geen algemene kennisgeving van de jaarvergadering in Tempora Nostra van april 2022 gestaan. Het bestuur van NMI heeft besloten de jaarvergadering op 21 juni 2022 toch door te laten gaan.

Door Patrick van Aarle

Het verslag van de jaarvergadering van 8 juni 2021 wordt vastgesteld. Het financieel verslag over 2021 wordt besproken: het financiële jaar 2021 wordt afgesloten met een positief saldo van ruim € 1800, vergelijkbaar met voorgaande jaren. Het eigen vermogen van NMI bedroeg daardoor eind 2021 circa 23.000 euro, een buffer die ingezet kan worden voor de organisatie van de aankomende reünie. Het ledenaantal is in 2021 ruim 40 gestegen: NMI nadert de 700 leden. Hun contributie blijft de belangrijkste bron van inkomsten van NMI. De kosten voor Tempora Nostra bedragen bijna 7000 euro; een lichte stijging die te verklaren is door het feit dat alle drie edities erg goed gevuld waren en er bovendien meer moesten worden gedrukt.

NMI-prijs voor Emma Andersson

Bij de examenuitreiking in juni 2021 werd de NMI-prijs – welke leerling zul je je van dit examenjaar na jaren zeker nog herinneren – uitgereikt aan Emma Andersson, in de nominatie getypeerd als extreem ambitieuze wervelwind, zeer actief op alle mogelijke vlakken: als voorzitter van de leerlingenraad, op het toneel, als mini-mentor en qua schoolprestaties. En dat allemaal in haar enthousiaste edoch licht chaotische stijl.

Reünie in verbouwde school

De naar het najaar van 2021 geplande reünie werd wegens alle corona-onzekerheden nogmaals verplaatst. Eerst naar begin april 2022, maar toen de verbouwing van de school bleek uit te lopen, zelfs naar 1 oktober 2022, een datum die nu de definitieve lijkt te worden. In 2021 en begin 2022 is met name de programmacommissie al zeer actief geweest om een mid-dagprogramma samen te stellen dat voor veel oud-Beekvlieters interessant is. Daarvan zullen in oktober 2022 nu de vruchten geplukt worden. Ook de logistiek-technische en communicatiecommissie zijn inmiddels in actie om de reünie in oktober 2022 mogelijk te maken. We hopen op een geslaagde reünie die volledig zal plaatsvinden in de verbouwde school.

Het bestuur van NMI is nog steeds op zoek naar uitbreiding en vernieuwing. Heb je tijd en belangstelling of ken je mensen die interesse hebben om het bestuur te versterken, neem dan contact op via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Leo Mesman over memoires Willem Grossouw 'Alles is van u'

Onder de indringende titel 'Alles is van u' publiceerde prof. dr. Willem Grossouw in 1981 bij uitgeverij Ambo de 'gewijde en profane herinneringen' (ondertitel) aan zijn veelbewogen leven, dat zich deels ook op Beekvliet afspeelt. Leo Mesman heeft uit Grossouws biografie een aantal boeiende belevenissen op Beekvliet verzameld, die wellicht voor jongere generaties reünisten verrassend zijn.

Door Leo Mesman (1967)

In deze nog steeds zeer leesbare en boeiende autobiografie, presenteert Grossouw een scherp en kritisch beeld van de ontwikkelingen in de Nederlandse en 'Romeinse' katholieke kerk in de twintigste eeuw. De 352 pagina's tellende memoires beginnen met zijn aankomst ('per rijtuig') als bijna twaalfjarige op Kleinseminarie Beekvliet in september 1918. De terugblik wordt afgesloten met zijn emeritaat als hoogleraar in Nijmegen in september 1977. (Hij stierf in 1990.) Na zijn opleiding op Beekvliet en grootseminarie Haaren, werd Grossouw in 1930 tot priester gewijd. Zijn herinneringen aan Beekvliet beslaan 34 bladzijden, voor de eveneens zesjarige vervolgoopleiding in Haaren volstaat hij met 7 pagina's.

Saillante herinneringen

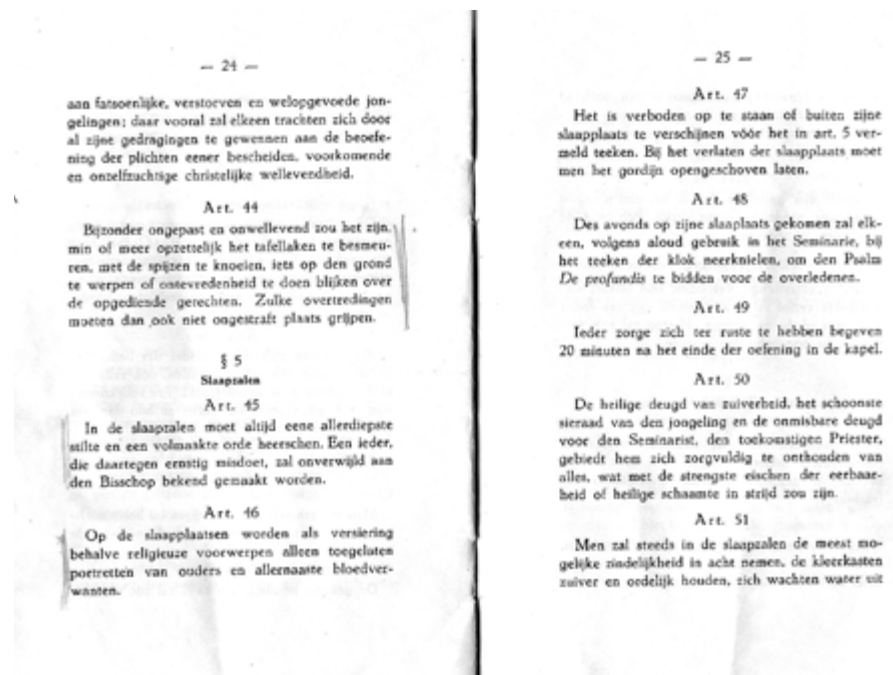
In dit artikel wil ik graag een aantal saillante herinneringen aan de jaren op Beekvliet, van 1918 tot 1924, memoreren. Maar eerst nog wat informatie over de levensloop van Willem Grossouw, die ik niet zonder reden als 'veelbewogen' kwalificeer. Na zijn priesterwijding in 1930 volgde hij, op last van de bisschop, tot 1936 een studie Bijbelexegese in Rome. Vervolgens ging

hij dit vak doceren aan het Grootseminarie Haaren. In 1947 werd hij benoemd tot hoogleraar Nieuwe Testament aan de Katholieke Universiteit Nijmegen. In die tijd werd hij in de katholieke wereld, vooral onder religieuzen, bekend en geliefd om zijn spirituele bestsellers *Innerlijk leven* en *Bijbelse vroomheid*. Groot was bij velen dan ook de schok toen hij in 1969 uit het ambt en in het huwelijk trad. Tragisch genoeg overleed zijn jonge echtgenote al na zes jaar en bleef hij, bijna 70 jaar oud, achter met de zorg voor twee kleine kinderen.

Beekvlietjaren

Het gedeelte in *Alles is van u* over de Beekvliet-jaren van de auteur kent intrigerende subtitels als: Het feest van de regent, De pest van de bijzondere vriendschap, Spaanse griep, Geest van kritiek, Geliefde leraren, De beste van allemaal.

Het hoogste gezag werd uitgeoefend door de regent, 'de opperste, autocratische bestuurder' Philibert van den Heuvel, bij wie ook de priester-leraren geen inspraak hadden. Aan het begin van elk schooljaar gaf de regent hoogstpersoonlijk aan de nieuwkomertjes van de Kleine Figuur uitleg van het Reglement, dat de gedragingen van de 'toekomstige priester' naar letter en geest regelde.

Dat deed hij dagelijks een kwartier lang voor het middagmaal. In de kapel en in vol ornaat vanaf een preekstoel vóór het altaar.

Woedeaanval

Grossouw herinnert zich een briesende woedeaanval van de regent, toen uitkwam dat enkele leerlingen in het dorp stiekem chocoladerepen hadden gekocht. Het aanvankelijke medelijden en de nieuwsgierigheid van de nieuwbakken seminarist maakten plaats voor iets heel anders. Hij was 'getuige van iets dat ik nog nooit had meegemaakt: de woede van 'een miskende en beledigde vadergod, en ik werd er bang van.' Later begreep Grossouw dit voorval als het begin van zijn besef hoe verziekt

de toenmalige priesteropleiding was, met haar 'tirannieke, repressieve, wereldvreemde, isolerende opvoeding.' Wie deze misvormde opvoeding had doorstaan, haakte, eenmaal priester geworden, bewust of onbewust naar het moment dat hij zelf (als pastoor) de baas was en kon overheersen. Clerocratie, zo noemt de auteur de grenzeloze bemoeien heerszucht van de aldus gekweekte geestelijkheid met het persoonlijke en maatschappelijke leven in de katholieke wereld.

'Politiemacht'

Maar er was ook 'een lichtzijde aan de duistere dondergod' Philibert van den Heuvel. Hij begon rond 1910 als eerste regent met de vernieuwing van het volkomen verouderde onderwijs-

systeem, die uiteindelijk na de Tweede Wereldoorlog zou leiden tot erkenning van Beekvliet als gymnasium. Niettemin typeert Grossouw de verhouding tussen de seminaristen en het autoritaire bewind onder genoemde regent als een 'klassenstrijd'. Met prefecten, surveillanten, maar ook met de priester-leraren als zijn 'politiemacht' en de grote studiezaal als belangrijk strijdperk.

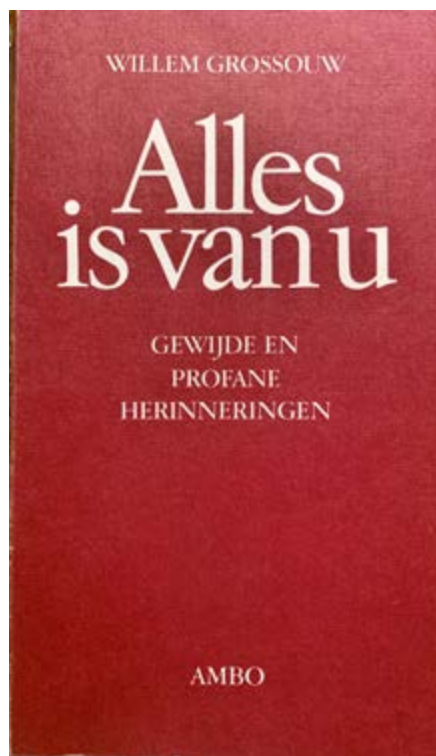
Verboden vriendschappen

Grossouw biedt interessante historische informatie over het ontstaan van de seminaries door en na het Concilie van Trente in de zestiende eeuw, in het kader van de Contrareformatie.

Toch was Beekvliet, evenmin als de kleinseminaries Hageveld en Culemborg, een afstammeling van de Tridentijnse seminaries. Ze zijn pas na de Franse tijd opgericht, als 'kinderen van de negentiende eeuw'. Wel erfde Beekvliet de anti-protestantse, ultramontaans verstarde geest, waarbij de opleiding tot priester al vanaf het twaalfde jaar werd gestart. Kenmerkend voor die geest noemt de auteur een zinsnede in het reglement waarin 'de geest van critiek een pest' werd genoemd en 'bijna even verderfelijker als de bijzondere vriendschap.' De laatste uitdrukking is de vertaling van *amitié particulière*, de klassieke Frans term voor homo-erotische vriendschappen van jongens en jongemannen in internaten en bijvoorbeeld kazernes.

Franse benamingen

Op Beekvliet waren vanouds veel Franse benamingen in omloop, zoals cour, diner, retraite en surveillant. Grossouw verklaart dit uit het feit dat veel seminaristen hun lagerschoolopleiding

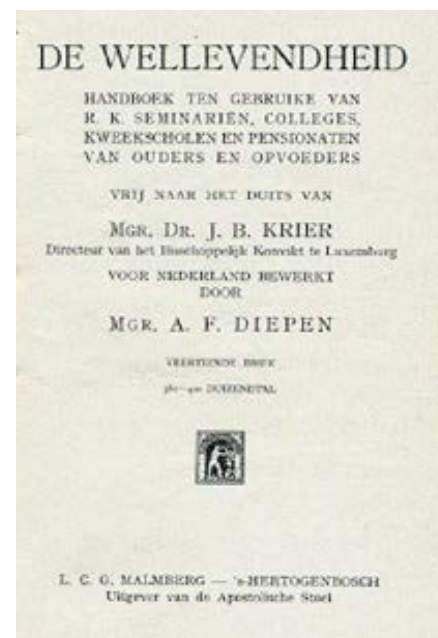

hadden genoten in een ander Gestels internaat, Huize de Ruwenberg, geleid door de Fraters van Tilburg, waar de studie en het spreken van het Frans 'met verve werden bedreven.' Anton van Duinkerken schreef in zijn Brabantse Herinneringen op milde en poëtische wijze over zijn jaren in dit internaat. Al is hij niet onkritisch tegenover het -met Beekvliet vergelijkbare- 'afschuwelijke opvoedingssysteem met emulatie (= naijver), ingebouwde verklikkerij, prijsuitreikingen, privileges, beloning en straf.

De ergste pest

Grossouw vervolgt: 'De bijzondere vriendschap is dus de ergste pest (...) want de ergste hoofdzonde, de onkuisheid, en de geest van kritiek de op

één na ergste, de hoogmoed. Maar het werd niet duidelijk gezegd, vooral het eerste niet, en ook dit behoorde bij het systeem. Toen ik als jongen van twaalf bij de uitleg van het reglement voor het eerst die term 'bijzondere vriendschap' hoorde, dacht ik met mijn onnozele jongenslogica: elke vriendschap is toch bijzonder, je kunt toch niet bevriend zijn met de hele klas of met de hele communautiteit? Maar dat was juist wat het systeem wilde: je moest met iedereen bevriend zijn en dus met niemand.' Er waren dan ook subtiele gedragspatronen die een te intieme omgang van twee leerlingen moesten belemmeren of voorkomen, zoals het met minstens drie personen gaan wandelen. 'Soms verdwenen twee knapen geruisloos van het seminarie die je kort tevoren nog hartstochtelijk stoeiend over de grond had zien rollen.'

Seksuele voorlichting in het Latijn

Het ontbrak trouwens aan zinnige seksuele voorlichting. 'Je ouders deden het niet en dachten dat de priesters van het seminarie het wel zouden doen.' Willem kreeg pas aan het einde van het derde jaar op het grootseminarie seksuele voorlichting, en wel in het Latijn, in het kader van de inleiding tot de theologie... Concluderend stelt Grossouw dat de wijze waarop priesterstudenten werden gevormd tot priestertelijke celibataire kuisheid een trieste historie was, waaronder niet alleen veel priesters hebben geleden, maar ook veel gelovigen die zij pastoraal wilden begeleiden.

Spaanse griep

Naast beschouwingen over de liturgie en zijn geliefde leraren op Beekvliet, verhaalt de auteur onder meer over de uitbraak van de Spaanse griep in het najaar van 1918, waaraan twee van de 250 seminaristen bezweken. Informatie over de 'Spaanse griep' -die mij verraste- was dat deze kwaadaardige influenza-epidemie, die meer slachtoffers eiste dan de acht miljoen doden in de eerste wereldoorlog, zich in elk geval niet vanuit Spanje verspreid heeft. 'De epidemie schijnt in 1918 in China te zijn uitgebroken en zich van daaruit over de hele wereld te hebben verbreid.' Woorden die ons ruim een eeuw later vertrouwd in de oren klinken, na de recente wereldwijde uitbraak van het nieuwe COVID-virus en zijn varianten.

I Eén jaar na Beekvliet Eindelijk weer normaal studeren!?

Examenlichting 2021 had een opmerkelijk en soms hobbelig pad door de bovenbouw van Beekvliet: wel online lessen, maar geen Laatste SchoolDag en examengala vanwege de coronapandemie en eindexamen in sporthal De Theereheide wegens de Beekvliet-verbouwing. Maar zij hoopten wel weer redelijk normaal aan hun vervolgopleiding te kunnen beginnen.

Door Patrick van Aarle

Is dat gelukt? De redactie van Tempora Nostra benaderde drie Beekvlieters van examenjaar 2021 die vanuit Sint-Michiels-gestel naar alle uithoeken van het land zijn uitgewaaid: Siemen Atsma in Leiden, Merel van Geelen in Groningen en Tobias Jacobs in Maastricht. Hoe hebben zij het afgelopen jaar ervaren en welke tips hebben zij voor de nieuwe studenten van examenjaar 2022, die deze editie van TN allemaal ontvangen?

Een jaar geleden ben je geslaagd op Beekvliet. Wat ben je daarna gaan doen? En hoe bevalt de studie, na een jaar?

Siemen: Ik ben dit jaar begonnen met de studie geneeskunde in Leiden. Het is me goed bevallen, maar af en toe was het wel pittig. Gelukkig heb ik het BSA (bindend studieadvies, minimaal aantal studiepunten in het eerste jaar, red.) binnen, dus kan ik zonder zorgen door naar het volgende jaar.

Merel: Ik ben tandheelkunde gaan studeren in Groningen. Het verschil met Beekvliet vind ik best groot: er zijn veel minder contacturen, aanwezigheid is niet verplicht en er wordt veel meer zelfstandigheid van je verwacht. Ik zit wel veel vaker op de faculteit dan mijn huisgenootjes, omdat je natuurlijk geen tandarts kunt worden als

Merel van Geelen

je niet oefent. De studie is qua inhoud wat ik verwachtte, maar qua studiedruk niet: die heb ik zeker onderschat. Maar goed nieuws: ik heb mijn BSA binnen!

Tobias: Ik ben begonnen met de bachelor International Business aan de Universiteit Maastricht. Deze studie is me goed bevallen: het is interessant en, als ik heel eerlijk ben, ook erg goed te doen. Ik houd genoeg tijd over om sociale activiteiten te ondernemen en actief te zijn binnen mijn studentenvereniging.

Jullie zitten alle drie ver van Brabant, dus op kamers. Hoe bevalt dat? En ben je, naast je nieuwe studie, nog andere activiteiten begonnen?

Siemen: Ik ben in de zomervakantie na mijn examens vrijwel meteen gaan hospiteren en vond vrij snel een kamer. Ik zit nu in een gemengd huis met vijftien andere huisgenoten die allemaal bij de vereniging zitten waar ik komend jaar ook bij wil, en ik heb het daar heel leuk. Er is elke avond wel iemand thuis om een biertje mee te drinken of een film te kijken en we hebben vaak activiteiten met het huis, zoals diners, feestjes of vakanties. Het is wel behoorlijk vies bij ons thuis en dat was even wennen. Maar zolang je eigen kamer maar schoon is, overleef je het wel.

Ik wilde afgelopen jaar al bij studentenvereniging Augustinus gaan, maar ik ben helaas uitgelopen. Omdat ik wel iets wilde doen naast m'n studie ben ik gaan roeien. Dit heb ik redelijk fanatiek opgepakt: ik trainde vier tot vijf keer in de week en we hadden in het voorjaar bijna elk weekend een wedstrijd. Het leuke aan roeien is dat je ook veel buiten je eigen stad komt: de wedstrijden zijn door heel Nederland. Zo kom je ook weer eens buiten je bubbel. Als ik ook een pittig studieblok had dat ik echt graag wilde halen, werd het af en toe wel kiezen tussen roeien, studeren of iets leuks doen met huisgenoten. Maar als je het een beetje weet te balanceren, is het goed te doen.

Merel: Ik zit sinds het begin van de KEI-week (introductieweek in Groningen, red.) op kamers. Ik denk dat ik wel geluk heb gehad: ik heb snel een huis gevonden dat bij mij past en waar het ook klikte. Ik woon op dit moment met twaalf meiden in een huis van studentenvereniging Albertus. Ik vind het leukste aan met zoveel wonen dat er altijd wel iemand thuis is waar je even mee kunt kletsen of eten. In het begin is het wel wennen: nieuwe stad, nieuwe mensen, veel verantwoordelijkheden. Ik ben vorig jaar helaas uitgelopen

voor Albertus en de roei- en hockeyvereniging. Superjammer, maar het was helaas niet anders. Daarom heb ik een abonnement genomen bij de sportschool; prima voor een jaartje en goed te combineren met alles. En ik ben ook bij het tandheelkundedispuut gegaan. Ik kom nog regelmatig bij mijn ouders thuis, ongeveer eens in de twee weken. Maar ik denk wel dat dit met de jaren zal afnemen. Ik vind het weliswaar heerlijk om weer even thuis te zijn, maar tegelijkertijd bouw je hier in Groningen ook echt je leven op.

Tobias: Ik ben direct na mijn slagen op zoek gegaan naar een kamer en kon begin juli, dus ruim vóór de introductieweek, al intrekken in mijn kamer. Dit vond ik zelf heel fijn, omdat ik al een heleboel kon regelen en dus goed voorbereid kon beginnen in Maastricht. Ikzelf vind het op kamers wonen waanzinnig leuk, maar het is zeker de eerste maanden wel een drukke tijd. Het is wennen in een nieuwe stad en je moet alle dingen opnieuw uitvinden. Ik heb me tijdens de introductieweek aangemeld bij de studentenroeivereniging, MSRV Saurus. Hier heb ik bijna al mijn sociale contacten vandaag de dag aan te

Siemen Atsma

danken. Ik ben er actief gaan roeien, maar ook bij een dispuut gegaan. Achteraf gezien heb ik voor mij het ideale jaar gehad: ik heb veel kunnen sporten, maar nog veel meer feestjes gehad en daardoor mensen leren kennen. De belangrijkste tip die ik kan geven is dat je je goed inleest in welke verenigingen er allemaal in een stad zijn. Dat kan uiteenlopen van studentenverenigingen tot sport- en studieverenigingen. Mijn ervaring leert dat je altijd je plekje wel vindt, maar dat het zeker sociaal gezien veel voordelen oplevert als je ergens bij gaat, zeker als je direct op kamers gaat wonen.

Eindelijk weer een lichtung nieuwe studenten die 'gewoon' aan hun studie mochten beginnen, na twee jaar corona. Of niet? Waren of zijn er nog beperkingen op de universiteit? Heb je gemerkt dat dat anders was dan de lichteningen boven je, en heeft het geschied in het maken van een goede start op je nieuwe plek?

Siemen: Helaas was corona niet vanaf het begin al weg. In het begin heb ik weinig fysiek onderwijs gehad, eigenlijk alleen de werkgroepen. De rest was live online of als vooraf opgenomen video. We hadden aanvankelijk zelfs geen snijzaal of practica. Mede hierdoor was het de eerste tijd een beetje moeilijk om motivatie te vinden. Daarom wil ik de examenleerlingen die volgend jaar geneeskunde (in Leiden, maar misschien ook elders) gaan studeren even een hart onder de riem steken: het is niet raar als je het eerste blok nog niet zo interessant vindt. Even doorbijten, het wordt verderop in het jaar echt veel leuker!

Merel: In het begin van het jaar waren er nog wel regels, zoals bijvoorbeeld mondkapjes dragen op de faculteit. En verder worden alle colleges opgenomen

voor de mensen die ziek thuis zitten. Maar ik heb niet het idee dat ik een minder goede start heb kunnen maken.

Tobias: Voor ons waren er in het eerste halfjaar nog enigszins beperkingen. Er mochten nog geen grote feesten georganiseerd worden, en in de winter was er zelfs nog een lockdown. Dat laatste vond ik verschrikkelijk: de hele dag online tutorials volgen is totaal niet mijn ding. Wel merkte je bij iedereen, en met name bij de twee lichteningen boven mij, hoe opgelucht ze waren dat alle maatregelen er begin dit jaar af gingen. Voor het eerst in twee jaar tijd mocht alles weer. Ikzelf heb dus maar betrekkelijk weinig hoeven missen, maar degenen boven mij hebben echt een stuk van hun studententijd ingeleverd. Dat is wel erg zonde!

Als je nu, na een jaar studeren, terugkijkt, wat is je dan vooral opgevallen? Over je nieuwe omgeving, maar misschien ook wel over je eigen ontwikkeling? En wat staat er voor komend jaar op je programma?

Siemen: Het viel me op dat je heel snel nieuwe vrienden maakt. De meesten die gaan studeren kennen ook nog niemand, dus dat maakt het allemaal een stuk eenvoudiger. Ik merk dat ik zelfstandiger ben geworden: in het begin kwam ik nog elk weekend thuis en dat gebeurt nu wat minder. Dat betekent ook dat je je eigen was moet doen, goed met je geld moet omgaan en zelf moet koken. Volgend jaar ga ik lekker door met jaar twee van geneeskunde. Hopelijk word ik dit jaar wel ingeloot bij Augustinus, want daar heb ik heel veel zin in.

Merel: Het is mij vooral hartstikke goed bevallen! Ik heb een leuk huis en dispuut gevonden en nog wat vriendinnetjes daarbuiten. En ik heb ook nog contact

Tobias Jacobs

met mijn vriendinnen van Beekvliet. Wel minder, omdat je elkaar niet elke dag meer ziet, maar dat maakt het niet minder gezellig als je elkaar weer spreekt! Ikzelf ben niet superveel veranderd, maar wel zelfstandiger geworden. Als je uit huis gaat, gebeurt dat automatisch. Als je met huisgenoten woont, kun je gewoon niet zomaar altijd je troep laten staan. En daarnaast kan ik nu ook beter koken, haha! Voor komend jaar: ik ben gelukkig ingeloot bij Albertus via de voorinschrijvingen. Verder ga ik vooral lekker door!

Tobias: Ik vond het van tevoren erg spannend, omdat ik niet wist in wat voor groep mensen ik terecht zou komen en hoe iedereen op mij zou reageren. Achteraf is dat helemaal goed gekomen: ik zit helemaal op mijn plek, met heel leuke mensen die ik elke week meerdere keren zie. Met name doordat ik op mezelf ben gaan wonen, ben ik een stuk zelfstandiger geworden: je bent ineens medeverantwoordelijk voor alles wat er gebeurt in een huis. Daarnaast ben ik ook nog een stuk socialer geworden, vooral doordat ik bij een dispuut ben gegaan en je in die setting wel sociaal moet doen om een leuke avond te hebben. Dit zorgt er ook voor dat ik nog minder opkijk tegen dingen als presentaties

of voorstelrondjes bij mensen die ik niet ken. Volgend jaar moet ik al de keuze gaan maken voor de exchange in het derde jaar van mijn studie. Hierbij mag ik uit universiteiten over de hele wereld kiezen. Een spannende keuze, want daar zal ik een half jaar naartoe gaan om te studeren!

Tot slot: heb je tips voor de onlangs geslaagden die nu gaan studeren? Wat raad je ze zeker aan?

Siemen: Als tip voor de net geslaagde Beekvlieters wil ik meegeven: ga bij een vereniging als het je leuk lijkt. En kijk bij het kiezen daarvan dan echt naar wat jóú leuk lijkt, niet wat anderen vinden of waar zij zich gaan inschrijven. Dan kom je namelijk bij mensen terecht die een beetje gelijkgestemd zijn, en leer je snel leuke nieuwe mensen kennen.

Merel: Kort maar krachtig: kijk vooral lekker welke mensen/verenigingen bij jou passen en welke niet!

Tobias: Ik heb na een jaar studeren een paar tips waar ik zeker op zou letten. Ten eerste: ga op kamers! Of je nou dichtbij gaat studeren of aan de andere kant van het land, het gaan wonen op jezelf is echt de opening naar je studentenleven. En ten tweede: sluit je ergens bij aan. Of je je nou op je plek voelt bij een studentenvereniging, een zeilvereniging, of je liever inzet in een studentenbestuur bij de universiteit, maakt niet uit, maar sluit je aan! Dat vergroot je sociale kring enorm. Mij heeft dat heel veel geholpen om me meer thuis te gaan voelen in Maastricht.

Hartelijk dank dat we mochten meekijken in jullie huidige levens! Veel succes met alles wat je doet en wie weet tot ziens op Beekvliet, bijvoorbeeld op 1 oktober bij de reünie!

I Uit de kast gekomen... 'ABC van Stad en Land'

Bij het opschonen van overvolle boekenkasten gaat elk exemplaar door je handen voordat het de bestemming kringloop krijgt. Zo zag ik het 'ABC van Stad en Land' uit 1981, van Amsterdam tot Zelhem met een royaal hoofdstuk over Sint-Michielsgestel.

Door Peter van Overbruggen

In de weelderige stijl en met het taalgebruik van een halve eeuw geleden lezen we over wat naar verwachting het 'Wassenaar van Noord-Brabant' gaat worden, waarin chirurgen de plaats innemen van boeren, en die wonen onder een 'glorieuze rietkap'. Even kijken of er ook iets over Beekvliet in staat. Jawel, ik selecteer en citeer ...

Luid gewezen

"Op een terrein van zeventien hectare, de Hof van Eden bijna gelijk, verheft zich opnieuw zo'n trots, eerbiedwaardig gebouwencomplex. Beekvliet luidt de naam, een begrip dat in katholiek Brabant geen nadere toelichting behoeft en evenmin voor Nederlanders die bewust de Tweede Wereldoorlog hebben meegemaakt. Vanaf de vorige eeuw begon in deze omgeving de opleiding van jongelui uit het bisdom Den Bosch die zich tot het priesterschap geroepen voelden. Gedenkboekjes geven aan dat isolement, orde, regeltucht en discipline lange tijd voorname slagwoorden waren van opvoedkundige systemen. Naast latijn en grieks stond het vak welsprekendheid op de lesroosters. (...) Meermalen voerde de talentvolle redenaar het godsdienstig gevoelen zo hoog op, dat hij zijne stem moest verheffen om het luid gewezen van heel

Javaanse Surinamers leggen een kaartje op het gras voor de voorbouw

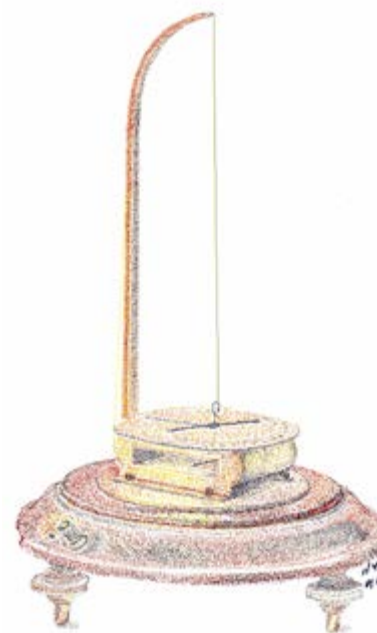
het gehoor te beheerschen. De leefregels van het strenge instituut brachten met zich mee dat de studenten soms hun vakanties met enkele dagen bekort zagen wegens 'niet genoegzame naarstigheid' of 'onwielvoeglijk optreden jegens de eerwaarde Heeren'. (...) Om de contacten met de buitenwereld zoveel mogelijk te beperken kende Beekvliet zelfs zijn eigen 'haarsnijder'."

In mijn seminarietijd noemden we die trouwens 'Pietje Pluk'. Er volgen vele passages over Beekvliet als gijzelaarskamp, waarna de leerlingrijke naoorlogse jaren worden besproken, gevolgd door een spectaculaire terugloop, die leidt tot opheffing van het seminarie en verkoop van het oude complex aan de gemeente. Dat wordt een verblijf voor Javaans-Surinaamse ouderen. Ze krijgen taallessen, brei- en haaklessen, mogen moestuintjes aanleggen.

Hoe invoelend de schrijver zich ook uitdrukt, hij blijkt toch niet helemaal bekend met de (katholieke) historie en terminologie. Als het over de voorbouw van Beekvliet gaat, spreekt hij abusievelijk over een 'kloostergang' en de priester-directeur van het Gestelse Instituut voor Doven wordt 'pater' Van Eindhoven genoemd. Het zij hem (Wim Aerts) vergeven...

I Snaargalvanometer

Henk Wijnen tekent en verklaart instrumenten uit de vitrinekast

Het koperen blokje (onder het schijfje) bevat een spoel en een gemagnetiseerde naald, min of meer dezelfde als die bovenop het blokje. Van de bovenste magneetnaald zijn de polen precies tegengesteld als die van de naald in het blokje. Daardoor wordt de invloed van het aardmagnetisch veld gneutraliseerd.

Als op de galvanometer via aansluitpunten op de voet een gesloten stroomkring wordt aangesloten, zal er in de spoel een magnetisch veld opgewekt worden waardoor de naald binnenin gaat draaien. De naald bovenop draait dan mee in dezelfde richting, waardoor de invloed van het aardmagnetisch veld nihil blijft. Beide naalden zijn verbonden met het paardenhaar. Dit haar zorgt ervoor dat beide naalden vrijelijk kunnen bewegen t.o.v. het koperen blokje. Doordat de naalden draaien wordt de haar getordeerd en veroorzaakt zodoende een tegenkracht.

Zodra die kracht even groot geworden is als de magnetische kracht, stopt de naald met draaien. Hoe meer stroom door de spoel stroomt des te groter de draaiing van de naald. De schaalverdeling bovenop het koperen blokje is hierop geijkt, zodat de sterkte van de stroom aan de hand van de draaiing kan worden afgelezen. ★

I Carrièreswitch

De 'wat minder lineaire' loopbaan van Godfried van Berkel

De redactie vroeg mij om iets te schrijven over mijn, laten we zeggen, wat minder lineaire loopbaan. Ik kan de redactie niet helemaal ongelijk geven dat zij tot deze kwalificatie van mijn carrière komt. De meesten van mijn bekenden doen ruim dertig jaar later nog steeds iets, dat in grote lijnen met hun studie samenhangt. En voor zover ik daar zicht op heb, is dat voor mijn Beekvlietse jaargenoten niet anders.

Door Godfried van Berkel (1988)

Ik ben na een conservatoriumopleiding in de techniek en ICT beland en heb op latere leeftijd rechten gestudeerd. Ik noem mij nu advocaat, maar heb niet het gevoel dat ik dat ben. Eigenlijk heb ik nooit iets willen worden.

Studiekeuze

Het studiekeuzeproces op Beekvliet

herinner ik me als vrij recht-toe-rechtaan. Was je goed in bètavakken, dan ging je naar een Technische Universiteit en restte de keuze tussen Eindhoven (dichtbij) of Delft (iets met vliegtuigen). Oh ja, Enschede had je ook nog. Lag de nadruk wat breder en was je geïnteresseerd in mensen, dan kwam een studie als medicijnen in aanmerking. Kwam je met de exacte vakken niet mee? Geen nood, dan kon je economie of een taal gaan doen. Kon je helemaal niets, dan was er altijd nog de rechtenstudie. Ik knutselde wat met elektronica en sleutelde geregeld aan mijn brommer. Bovendien haalde ik aardige cijfers voor natuur- en scheikunde. Het werd dus Eindhoven. Halverwege de zesde klas stond ik daar ingeschreven voor werktuigbouwkunde. Of elektrotechniek, dat weet ik niet meer.

Tussenjaar

Een paar weken voor het centraal schriftelijk eindexamen sloeg de paniek toe. Of ik het paadje dat voor mij was gebaad eigenlijk wel wilde bewandelen, daarover had ik nooit nagedacht. Niemand had het me ook gevraagd. Zonder goed te weten waarom, wist ik echter heel zeker dat ik niet naar Eindhoven wilde om een

technische studie te doen. Ik had geen idee óf ik iets wilde worden en zo ja, wat dan wel, maar in elk geval niet ingenieur. Ik schreef mij uit en kwam enigszins vertwijfeld bij de decaan terecht. Die bracht me op het idee om een tussenjaar te gaan doen. Zo kwam ik na de zomer op de Vrije Hogeschool in Driebergen terecht.

Conservatorium

Daar vond ik mijn liefde voor muziek en koorzang terug (als kind had ik bij de Zeeuwse Koorschool gezongen, kennelijk was daar een kiem gelegd) en besloot ik een studie muziekwetenschap aan te vangen. Om het eens te proberen, deed ik na een jaar toelatingsexamen voor het conservatorium. Tot mijn verbazing, zo niet schrik, werd ik toegelaten en pakte ik de handschoenen op. Ik sloeg mij niet zonder motivatieproblemen door de studie. Enerzijds was me al vrij snel duidelijk dat ik mijn geld niet wilde verdienen met het dirigeren van koren. Er waren meer goede dirigenten dan aantrekkelijke koren (die ook nog eens redelijk betaalden) en om daarvoor in aanmerking te komen moest je vakidoot zijn. Dat was ik niet. Anderzijds wilde ik afmaken wat ik begonnen was. Na zeven jaar conservatorium (het was de tijd voor de prestatiebeurs en omdat de conservatoriumopleiding niet in twee fasen was verdeeld, had ik in totaal zeven-en-eenhalf jaar studiefinanciering) haalde ik mijn praktijkdiploma.

Zoveel vrijheid

Tijdens mijn studie had ik veel in de theatertechniek gewerkt. Ik stapte de week na mijn eindexamen bij een technisch uitzendbureau binnen en kwam in de telefonie terecht. Zo rolde ik bij KPN

binnen als telefoontechnicus. Het was een mooie tijd. Ik werkte vooral in de Achterhoek en Salland en kwam op de raarste plekken. In een kasteelkeuken met koffie en koek wachten totdat 'mijnheer' uit bad was en ik de woonvertrekken in mocht. Een munttoestel repareren op de gesloten afdeling van een psychiatrisch ziekenhuis, en dan merken dat je niet meer naar buiten kunt. Verdwalen in eindeloze kelders of zolders van fabrieken of ziekenhuizen. Bijna altijd alleen op pad. Zoveel vrijheid heb ik later nooit meer gehad. Omdat ik snel werkte, had ik meestal halverwege de middag de acht uur voor KPN wel verdiend. Thuis had ik zeeën van tijd om muziek te maken, te lezen of de natuur in te gaan.

Beëdigd als advocaat

Na een paar jaar kon ik bij KPN een interne omscholing tot softwareontwikkelaar doen. Het was de tijd dat de bomen tot in de hemel groeiden en mensen hun laatste spaargeld uitgaven om aandelen te kopen van een bedrijf dat winst wilde maken met het aanbieden van gratis internet. Aan ICT'ers was volop behoefte. De opleiding was interessant, maar het leven op kantoor in een nogal ambtelijke organisatie viel me niet mee. Na enkele jaren had ik het bij het voormalige staatsbedrijf wel gezien en nam ik ontslag. Op mijn 33e begon ik een rechtenstudie terwijl ik als zelfstandig ICT'er in mijn levensonderhoud voorzag. Drie jaar later werd ik beëdigd als advocaat. Eerst in wat grotere kantoren, sinds een jaar of zes zelfstandig.

Onderschatte meerwaarde

Heeft Beekvliet in dit verhaal nu een

Eindexamenklas Grieks 1988 in het lokaal van dhr. Hoozemans, docent Klassieke Talen. Godfried staat op de achterste rij, tweede van rechts.

rol gespeeld? Dat is moeilijk te zeggen. Een degelijke gymnasiumopleiding is natuurlijk nooit weg. Het is handig dat je de consultant, die die beeldspraak weer eens verkeerd toepast, erop kunt wijzen dat het peil in alle communicerende vaten precies hetzelfde blijft (mits de luchtdruk boven de vloeistof gelijk is, maar dat is al snel te moeilijk). Of je mompelt wat over Tantalus, als de teamleider voor de zoveelste keer over het plukken van laaghangend fruit begint.

Maar er is meer. Het doorgronden van complexe, gelaagde systemen zoals bij het aanleren van een programmeertaal of het Nederlandse privaatrecht, ging gemakkelijker dankzij de klassieke talen die ik had gehad. Ik denk dat dat een onderschatte meerwaarde is van het gymnasiumonderwijs. Ik realiseerde me meer en meer, dat de basis die op Beekvliet was gelegd geen vanzelfsprekendheid

is. Het mooie van de middelbareschooltijd is, dat je die ondergaat zonder precies te begrijpen waar het goed voor is. Toen voelde het alsof ik zes jaar moest uitzitten voordat het echte leven eindelijk zou beginnen. Maar nu ben ik er dankbaar voor. Terugkijkend is het een voorrecht om zulk goed onderwijs te hebben gehad.

Het blijft kriebelen

Inmiddels ben ik alweer meer dan 15 jaar advocaat. Behoorlijk lineair, voor mijn doen. Ik zou best nog eens wat anders willen beginnen, wat nieuws willen leren. Aan de andere kant weet de advocatuur me nog aardig te boeien en kan ik er als zelfstandige goed van leven, zonder er teveel voor te moeten werken. Dat is ook wat waard. Maar het blijft kriebelen. Wie weet ga ik toch nog eens studeren. Werktuigbouwkunde of elektrotechniek, dat lijkt me wel wat!

I 25 jaar geleden Wat Tempora Nostra schreef in 1997

Door Kees Quinten

Toon Verdonk had in zijn rubriek over het milieu in maart 1997 een vooruitziende blik. "Bevolkingsconcentratie eist steeds meer verbanden en verbindingen en levert meer filevorming, in alle betekenissen. Over-aanbod aan verbindingen leidt tot meer behoefte aan informatie en levert tegelijkertijd een over-aanbod aan regelingen en de daaruit volgende verwarring: netwerken worden spinnenwebben".

Toon Verdonk

Schiphol: te groot gegroeid beest

Een terrein waarop dit zeer toepasbaar kan zijn: de Nederlandse luchtvaart. Allereerst is er de vraag of er (zoveel) gevlogen moet worden. Want op kleinere afstanden gaat de vlieg-tijdwinst verloren aan bewegingen naar, op, en vanuit de luchthaven. Er komen meer files in de lucht. Het regelen van steeds meer vluchten met kortere intervallen stelt te sterke eisen aan de betrouwbaarheid van de apparatuur en reactie- en combinatie-vermogen van de verkeersleiders. Natuurlijk komt er rond een of

meer Schiphol een grotere kring van luchtvervuiling en geluids-stress. Er zijn meer toevoeren nodig en die geven meer files. Concurrentie om passagiers leidt tot bezuinigingen: op onderhoud, controle, materiaal en vakmanschap. Kortom, er verschijnt een te groot gegroeid beest, dat met ademhaling, bloedsomloop, afvalverwerking en zenuwstelsel in de knoei komt.

In Tempora Nostra wijst rector Arnold Wintjes op de toenemende bureaucratie in het onderwijs. De overgang van het rechtstreeks declareren van onkosten bij het Ministerie van Onderwijs naar het lumpsum-systeem eist vergaande administratie. Ook hier lijkt niet heel veel veranderd.

Arnold Wintjes

'Deregulering' in onderwijs

Van oudsher werd het onderwijssysteem betaald via een declaratiesysteem bij de overheid. Bij dit systeem hoorde

een immer doorgaande stroom van circulaire middelen welke alles vanuit Zoetermeer geregeld werd... Duidelijk en "open" naar haar omgeving dient een school nu te beschikken over een leerplan, een schoolwerkplan, een schoolgids, een brandplan, een rampenplan, een voorlopig en een definitief formatieplan, een milieuplan, een onderhoudsschema en liefst een meerjarenbegroting. Kortom, het is allemaal veel eenvoudiger geworden, maar toen we enthousiast opveerden bij de kreet "deregulering" hadden we ons dit toch niet allemaal zo voorgesteld. Maar weest u gerust; de school is nog steeds de school, de leerlingen praten nog steeds te veel tussen de zelfwerkzaamheid door; leraren klagen over onbegrijpelijke fouten, leerlingen snappen de uitleg niet en de geluidsinstallatie in de huiskamer stond alweer te hard vandaag.

'Rijntje' gaat omgaan met 'die jong' missen

"Rijntje is zo kwaad nog niet". Zo begint Maarten van Rooij het interview met Jan van Rijnsoever bij diens afscheid van Beekvliet. Ruim 30 jaar was hij als docent verbonden aan Beekvliet, waar hij eerder zes jaar doorbracht aan het Klein Seminarie.

Jan van Rijnsoever is er eentje van het slag dat altijd iets jeugdigs blijft houden. Zijn schalkse blik, glunderende ogen en gulle lach hebben hem niet verlaten... " 't Zijn lieve schatten, maar je moet ze in de gaten houden", zegt de man die in 1966 als leraar klassieke talen terug naar Beekvliet kwam. In 1969 werd hij connector. Van Rijnsoever is inmiddels 62 jaar en maakt gebruik van de VUT. Hij was

voorbested om priester te worden. Vanaf 1947 doorliep hij het seminarie met veel plezier. "Als je een goede hobby had, zoals ik voetballen, kon je het internaat best doorkomen"... Jan deed staatsexamen en werd priester. "In 1969 besloot ik uit te treden. Het celibaat vond ik geen verrijking voor me". Hoe ziet hij de ontwikkelingen van na 1970? "Voorheen was alles te strikt, nu denk ik vaak dat alles te gemakkelijk is. Leerlingen voelen verdomd goed aan of je ze iets op wilt leggen. Dat accepteren ze niet zomaar... Veel ouders zijn druk met hun carrières, wij hebben een bewaarfunctie gekregen... Leerlingen zijn echte individuen, die maar al te goed weten dat wij docenten ook niet alles weten". "Je ziet dan ook weer de

noodzaak tot grotere betrokkenheid van onze kant. We moeten een leerling er wel eens uitlichten en extra ondersteunen. Als je ze dan later weer lachend over de cour ziet lopen ben je tevreden. Dat is, denk ik, wat ik dadelijk vooral zal missen, ...het omgaan met 'die jong'".

Terugblik in dichtvorm

Femke Lavrijsen is in 1996 geslaagd en blikt een jaar later in dichtvorm terug op haar school.

Mijn Beekvliet

Waar vissen dankbaar brood verslinden
en bloemen lijdzaam afgeplukt
menig puber door dat schoon verblinden
en hij in blind geluk verrukt
dromen kan o, hoe hij later
uit de schoolbanken bevrijd
lopen zal over welk water
hij ook uitkiest tegen die tijd.

Ach, de geur van boekentassen
vermengd met krijt en leraarzweet
het nat aroma der regenjassen
de hulpeloze brugwupkreet.

De liters opgedronken koffie
als toverdrank na menig feest.
De twijfels die snel weer verzonken
iets anders was niet stoer geweest.

Ik wist niet dat ik zo zou missen
het zorgeloos scholierbestaan
Dat ik met vieze dikke vissen
nog ooit zo zeer zou zijn begaan.
Want wie geeft hen dan nu zijn brood
wie ligt te dromen in het gras?
Herinneringen houden groot
dat Beekvliet eens mijn Beekvliet was.

I Jop Kissels en zijn telos: 'Helemaal jezelf worden'

Vijf jaar na zijn eindexamen op Beekvliet sluit Jop Kissels (examen 2017) nu zijn studententijd in Maastricht af. Als een van de voormalige gezichten van Beekvliets postercampagne 'Later... Later wil ik mezelf worden' was dit voor hem een uitstekende aanleiding om terug- en vooruit te kijken!

Door Jop Kissels (2017)

Toen mij gevraagd werd om een stukje voor Tempora Nostra te schrijven kon ik uiteraard geen nee zeggen. Na jaren groots met mijn gezicht in de aula te mogen hebben gehangen, was het mijn sociale plicht om de balans op te maken: was ik nou geworden wat ik al die jaren op deze poster beweerd had, namelijk 'mezelf'?

Op het moment van deze vraag had ik net laten weten dat ik deze zomer mijn master in International Business zal gaan afronden. Vandaar dat dit het uitgelezen moment is om na vijf jaar studeren mezelf eens goed onder de loep te nemen. Daarnaast is deze kleine moeite

het minste wat ik kon doen voor Patrick (van Aarle, red.). Zonder zijn liefdadigheid hadden drie mede-Beekvlieters en ik nooit in Maastricht deze studie gevolgd.

Een cruciale stempel

Dit is ook een mooie inleiding voor een onmisbare anekdote over welke rol Beekvliet achteraf voor mij gespeeld heeft. Hiervoor moet ik teruggaan naar zaterdag 14 januari 2017. Een vriend stuurt mij een verontrustend berichtje over de decentrale selectieprocedure van International Business aan Maastricht University. Blijkbaar was een stempel ter bevestiging van de aangeleverde cijferlijst vanuit de school verplicht voor de aanmeldprocedure.

Fantastische scholieren die mijn vrienden en ik waren, kwamen we hier uiteraard één dag voor de aanmelddeadline (i.e. zondag 15 januari) achter. Dat was natuurlijk vrij problematisch, aangezien we pas maandag weer op school zouden zijn. Menig scholier had op dat moment dikke vette pech gehad; maar deze vier bijdehante mannetjes hadden een engeltje op hun schouder, genaamd Patrick van Aarle. Na eerst uitgebreid via de telefoon te horen hebben gekregen hebben hoe onhandig we niet wel waren, besloot Patrick op zijn vrije zaterdag vanuit Eindhoven naar Beekvliet te rijden om voor die snotneuzen een stempel (en

Jop (2e van rechts) en zijn Beekvlietvrienden op het eerste Beekvliet-examengala in 2017

daarmee de sleutel naar hun toekomst) op hun middelmatige cijferlijsten te zetten. Nogmaals dank hiervoor!

Zelfverzekerd gevoel

Nu, terugkijkend op deze gebeurtenis, vind ik het typerend voor de bijzondere sfeer die er op Beekvliet heerste. De intimiteit van de kleine school zorgde voor een speciale en prettige omgang tussen menig docent en leerling. Op Beekvliet was er persoonlijk aandacht voor je. Zelf heb ik me er altijd prettig gevoeld en tijdens mijn Beekvliettijd veel leuke activiteiten ondernomen. Zo heb ik onder meer aan het schooltoneel meegedaan, ben ik tweemaal begeleider van Luxemburgkamp geweest en heb ik een week een internationaal studenten-seminar (ISLI) bijgewoond. De leerlingen, leraren en extra activiteiten hebben me dan ook een prettig en zelfverzekerd gevoel gegeven. Dit gevoel heb ik meegenomen naar mijn studententijd en ik heb me daarom binnen no-time in Maastricht kunnen settelen.

Maastricht en verre omstreken

De afgelopen vijf jaar heb ik de lijn van Beekvliet doorgezet en heb mezelf (naast uiteraard keihard studeren) met allerlei

feesten en activiteiten beziggehouden. Zo ben ik actief geweest binnen verschillende studentenorganisaties, waaronder een vrijetijdsvereniging, een stagebemiddelaar en een stichting die geld inzamelt en op transport gaat naar minder bedeedden in de Balkan. Daarnaast heb ik het geluk gehad om een half jaar in Lissabon te mogen studeren. Hier heb ik ondanks de pandemie een fantastische tijd gehad en erg veel geleerd. Als laatste heb ik na het afronden van mijn bachelor een half jaar stage gelopen onder begeleiding van een oud-Beekvlieter, Max Doomernik. Zo zie je maar weer hoe Beekvliet ook na je middelbareschooltijd terug blijft komen.

Verder met zoektocht

Net zoals mijn tijd op Beekvliet is mijn studententijd voorbijgevlogen. Welke rol mijn middelbare school hierin gespeeld heeft durf ik niet te zeggen, maar een positief aandeel is gegarandeerd. Nu ik mijn scriptie aan het afronden ben en dus bijna ben afgestudeerd kan ik weer verder met mijn telos, namelijk de zoektocht naar 'mezelf'. Naar eigen zeggen rijd ik in de goede richting, maar is de weg nog lang. Feit blijft dat de fundering van deze weg gelegd is aan de Beekvlietstraat 4.

Jop in Maastricht met de poster die jarenlang in de school hing

Voordat ik het werkende leven ga trotseren, ben ik van plan mijn liefde

voor de Franse taal en cultuur te volgen en voor onbepaalde tijd in Frankrijk te bivakkeren. Wat mijn precieze plannen zijn, weet ik op dit moment nog niet. Maar ik wil pas terugkeren zodra ik de taal nog beter beheers dan dat mevrouw van Dartel, mevrouw Bongers en mevrouw Van der Aa mij ooit zo goed hebben aangeleerd.

Hopelijk zal ik hier mezelf gaan vinden, maar dat zal nog wel even op zich laten wachten.

I Norbert Smulders 70 jaar priester

Tijdens de Hoogmis van Eerste Pinksterdag op 5 juni 2022 werd in de H. Hartkerk te Vught het 70-jarig priesterfeest gevierd van emeritus-pastoor Norbert Smulders. Smulders was tijdens de Tweede Wereldoorlog leerling op Beekvliet en keerde in 1954 terug als docent Nederlands (tot 1970).

Medewerking werd verleend door een uniek gezamenlijk optreden van het Groot Gemengd Koor H. Hartkerk en het Gemengd Koor Vught Zuid met de uitvoering van Messe Brève van componist Charles Gounod. De jubilaris liet zich het ceremonieel, vanwege beperkte motoriek, zittend welgevallen. In zijn preek zei pastoor Martien Mesch, dagelijkse tafelgenoot van Norbert, tegen de jubilaris het volgende: "Hoewel het lopen wat moeilijker is, ben je nog springlevend" en "Respect voor het eigen geweten en levenskwesties van mensen, betrokkenheid op het leven van mensen met wie jij in diverse functies in de voorbije jaren het leven hebt gedeeld; beginnend als kapelaan in Oirschot, via Beekvliet, Instituut voor Doven in Sint-Michielsgestel, pastoor in Esch. Met diverse mensen, in diverse functies heb

jij het leven gedeeld; en dat met groot respect voor de keuzes die mensen maken". Hij besloot met het uitspreken van de hoop nog lang elkaars disgenoot te kunnen zijn, met het uitwisselen van standpunten en soms wat gesteggel.

I ICARUS' DROOMVLUCHT, of: 'Waarom ik geen bisschop werd'

Drie jaar was Gerard Staals (*1946) leerling van Beekvliet en later ook een tijdlang redacteur van Tempora Nostra. Tot dat laatste had ik hem verleid, toen we elkaar in 1998 op een studiereis naar Lissabon voor het eerst ontmoetten en erachter kwamen dat we schoolgenoten, zelfs bijna jaargenoten, bleken te zijn. En nu is er -anno 2022- een autobiografie van zijn hand 'Icarus' Droomvlucht', waarin Beekvliet een belangrijke rol speelt.

Door Peter van Overbruggen

Gerard Staals vertelde me er het volgende over: "Aanleiding zijn de brieven die ik vanuit Beekvliet schreef aan een schoolvriend uit Budel, Gerard Smeets. Ik heb nog steeds contact met hem. Hij bleek mijn brieven nog bewaard te hebben. Een 'goudmijn'. Ik wilde de brieven graag integraal publiceren, inclusief de tekeningen die ik erin maakte. Uiteraard met een inleiding en nawoord: een flinke kop en staart.

Ik heb ook geput uit mijn bijdragen die ik destijds als redacteur voor Tempora Nostra schreef." Een opvallend thema daarin is Gerards' voorliefde voor toneel. Hij schrijft in zijn seminarieperiode zelfs kluchtige toneelstukken, waarvan hij er nog vier bewaard heeft.

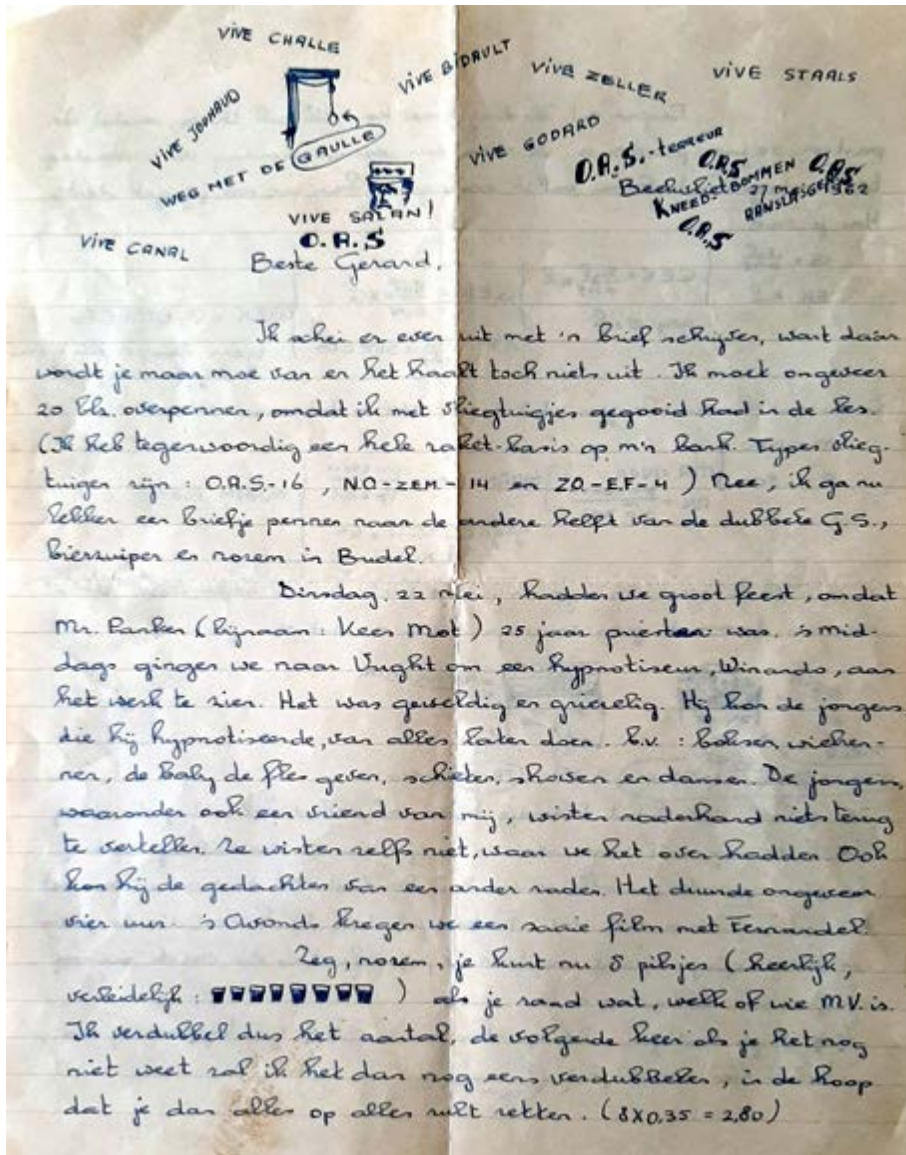
Over de inhoud van de vlucht van Icarus, die eindigde met een onherroepelijke val (verwijdering van Beekvliet), laat ik Gerard verder zelf aan het woord.

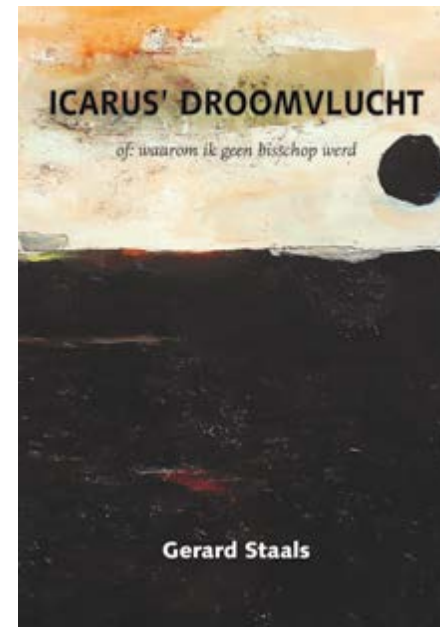
Klassenfoto Kleine figuur. Gerard eerste rij derde van links

"Ik vertrek aan het einde van de zomervakantie van 1959 vanuit mijn geboorteplaats Budel naar het Kleinseminarie Beekvliet in

Sint-Michielsgestel. Mijn hutkoffer met persoonlijke spullen heeft dan al kwartiergemaakt. Mijn ambitie is: priester worden. En

Brief aan jeugdvriend Gerard Smeets

ongewild. Het verleden herrijst in de 13 brieven als een feniks. Blijkt levend als nooit tevoren. Het wordt tevens het verhaal van de beginnende jaren '60. De nieuwe tijd. Aan de horizon van die nieuwe tijd zingt Bob Dylan al over *The times, they are a-changing*. Het priesterschap raakt in 1962 snel uit beeld, wankelt. En wordt me zelfs ontzegd, want De Fien (de strenge prefect van het Kleinseminarie) is onverbiddelijk: *Weg uit het Aards Paradijs van Beekvliet!*"

Naast de integrale tekst van de dertien brieven (het middendeel van het boek) bevat het boek ook een aantal inleidende hoofdstukken (de 'proloog') en een aantal afsluitende hoofdstukken (de 'epiloog').

Naast de historie van Beekvliet zijn er ook hoofdstukken die mijn gedrag daar op een andere manier verklaren. Tot en met mijn doorstart op het Bisschoppelijk College in Weert.

daarna misschien wel een hogere klerikale functie. Drie jaar later, aan het begin van de zomervakantie van 1962, keer ik terug in Budel. Een illusie en een ambitie armer.

Icarus' Droomvlucht is het verhaal over mijn capitulatie. Kan gebeuren. Want soms verlopen levens anders dan gedroomd. Maar elke jongere waant zich in zijn jeugd even Icarus. Het kan je voor even vleugels geven. Vlieg met me mee. *The sky is the limit*.

Tijdens het schrijven van mijn boek *Piel Wuit Slam - Mijn Buulse Jaren 1946-1965*, verschenen in 2015, zocht ik contact met oude vrienden, o.a. met Gerard Smeets, jeugdvriend en klasgenoot uit Budel. Het feilbare geheugen wordt opgefrist. Herinneringen en voor waar aangenomen gebeurtenissen gecorrigeerd. En dan is er ineens die verrassing! Gerard Smeets blijkt 13 brieven uit mijn laatste jaar op Beekvliet bewaard te hebben. Hij moest er even naar zoeken. Maar hij vindt ze. Op zijn zolder. Hermetisch verzegeld. Bewaard in een inmiddels sterk vergeelde, en met plakband dicht gesealde envelop.

Het boek (formaat 24x17 cm) telt 100 pagina's en bevat 30 foto's, waarvan 15 in kleur. De verkoopprijs is € 14,50, exclusief eventuele verzendkosten.

De brieven blijken een goudmijn. Mijn 'mémoire involontaire' komt tot leven,

I Biografie Wouter Lutkie Kortstondig Beekvlieter had controversieel gedachtegoed

Een verrassing was het voor mij wel: de biografie over Wouter Lutkie (1887-1968). Veel meer dan zijn naam en de bedenkelijke reputatie die eraan kleefde kon ik me niet herinneren. Maar juist de mythevorming rondom zijn controversiële persoon heeft me altijd geïntrigeerd.

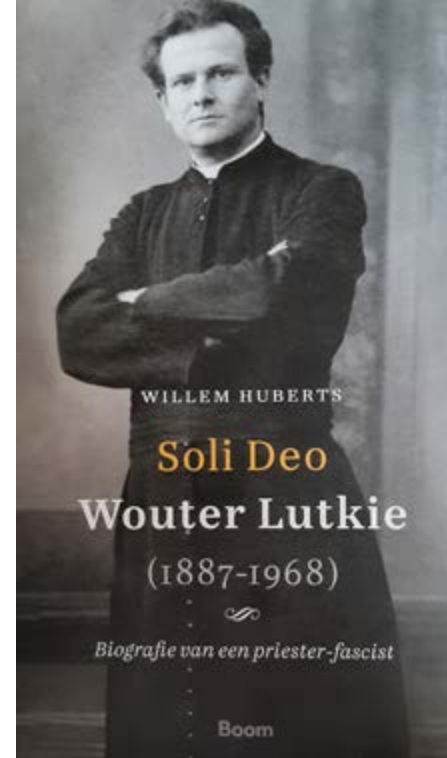
Door Peter van Overbruggen

Het begint al merkwaardig, als hij als 25-jarige naar het kleinseminarie Beekvliet gaat om daar in het schooljaar 1912-1913 verplicht eerst de zesde klas te volgen, voordat hij naar het grootseminarie Haaren mag. Omringd door leerlingen die veel jonger ('naïef') zijn dan hij voelt dit buitenbeentje er zich -hoewel eenzaam- thuis in het regiem van bidden, studeren en soberheid. Op Beekvliet interesseert hij zich ook voor sport. Hij is er de oprichter van de gymnastiekclub Utile Dulce (UD). Later, in juni 1954, wordt hij daarom uitgenodigd voor een bijzondere gymnastiekuitvoering. Op Beekvliet begint hij ook propaganda te maken voor het Esperanto, voert een briefwisseling met Léon Bloy en raakt bevriend met de bekeerling-monnik jonkheer Pieter van der Meer de Walcheren. Hij houdt zich -als buitenbeentje- vaak bezig met andere zaken dan met zijn studie, die er dan ook onder lijdt. Maar de 'man van de geest' twijfelt ook aan zijn rol in het instituut kerk, of zoals een vriendin van hem schreef: ben je 'heilige' of 'rebel'? Waarom kiest iemand die geen gezag duldt, toch voor een instituut dat uitgaat van een hiërarchisch en sturend beginsel? En hoe kan Lutkie later,

vanaf zijn priesterwijding in 1919, zijn fascistisch gedachtegoed rijmen met zijn priesterschap?

Soli Deo

Zijn eerste benoeming: kapelaan in Gemonde (1919-1922), een 'onbeduidende post in het Brabantse bisdom'. Later zal hij horen dat deze benoeming eigenlijk een 'bestrafing' was voor zijn eigenzinnige karakter. Voor pastoor van Doremalen en de parochianen was het duidelijk, dat ze geen conventionele zielzorger kregen. Ik heb zelf een voorstelling van zijn werkomgeving, omdat ik deze pastoor -familie via mijn grootvader van moederszijde- in Gemonde meermaals in de jaren 50 van mijn jeugd in zijn pastorie heb ontmoet. In mijn Beekvliettijd vernam ik dat de 'heren' van Beekvliet tijdens de 'krans' meermaals genoten van zijn rijkgevlude wijnkelder. Lutkie ontving in Gemonde zijn geestverwanten van heinde en ver, vaak in de dorpskroeg, maar gaf ook zijn pastorale zorg aan gewone dorpingen, die hem waardeerden. Op zijn 35e raakte hij in een depressie: Gemonde en het kerksysteem benauwden hem. Mgr. Diepen gaf hem permissie om naar Nuland te verhuizen. Hij vestigde zich op de plek waar hij tot zijn dood zou blijven, in het huis, door hem 'Soli Deo' (voor

God alleen) genoemd. Daar werd hij ook, tot ergernis van de plaatselijke pastoor, een leven lang vraagbaak en steun voor veel van diens parochianen.

Eigenzinnige solist

Lutkie vroeg aan de bisschop ontslag van zijn pastoraal-parochiële verplichtingen om zich te kunnen wijden aan lezen, publiceren, maar ook aan 'priester zijn voor de medemensen'. Hij werd voor velen een onbaatzuchtige ombudsman. Zo heeft hij -als politiek activist achter de schermen- meer dan 6000 personen voorzien van (financiële) hulp en (morele en praktische) ondersteuning en in WO II 200 mensen uit Duitse gevangenschap vrij gekregen. Overigens beperkte deze 'verloskunde' zich niet tot de figuren die in de oorlog aan de goede kant stonden.

Benito Mussolini en Zwart Front

Daarmee komen we bij het fascistisch

gedachtegoed dat Lutkie tot aan zijn dood heeft gekoesterd en uitgedragen. Als pleitbezorger van het corporatisme en het fascisme wilde hij terugkeren naar een sterke en overzichtelijke gemeenschap, zoals die in de Middeleeuwen onder een dominant katholisme had bestaan. Zijn afkeer van democratie ('gif voor het volk') deed hem verlangen naar het verleden, dat hersteld moest worden. Het fascisme, zoals Benito Mussolini dat in Italië met een autoritair-corporatieve variant vormgaf, zou zorgen voor 'morele regeneratie'. Het is verbazingwekkend hoe Wouter Lutkie regelmatig door Mussolini ontvangen werd, waarbij hij zich als vertegenwoordiger van de Nederlandse fascistische beweging presenteerde. Bij een van die bezoeken bood hij Mussolini een levensgroot door Jan Toorop getekend portret van de 'Duce' aan, volgens Toorop een afbeelding van een 'Übermensch'.

In Nederland had Lutkie contacten met het openlijk anti-semitische Zwart Front, later Nationaal Front genoemd. Maar als het nationaalsocialisme in Duitsland dominant wordt en in Nederland via de NSB van Mussert zijn intrede doet, neemt Lutkie fel stelling daartegen. In naoorlogse jaren raakt Lutkie door zijn hardnekkig vasthouden aan de fascistische ideologie steeds meer los van zijn tijd en samenleving. Alleen een immens archief van zijn boeken en correspondentie dat -volgens zijn wens- eigenlijk vernietigd had moeten worden, rest ons nog. En (daardoor) ook deze boeiende biografie.

Willem Huberts, Soli Deo – Wouter Lutkie (1887-1968). Biografie van een priester-fascist. Boom, 464 blz. € 39,90

I 'De geest van Gestel' Educatie Burgerschap op Beekvliet

De stuurgroep Educatie van de Stichting Gijzelaarskampen werkt aan de opzet van een lesprogramma Burgerschap. Het gaat daarbij om de verbinding tussen Nederlandse, Europese en Indische oorlogs- en vredeshistorie en de belangrijke thema's uit het gijzelaarsbestaan: o.a. vrijheidsberoving, oplossingen voor de vooroorlogse verzuiling, democratisering, en meer integratie op nationaal en Europees vlak. Dit programma voor vijf leerjaren van Beekvliet vanaf klas 1 moet per 1 oktober in de steigers staan.

Beekvlietboerderij vanuit de Kastanjelaan

Het gaat om actief burgerschap, sociale cohesie (integratie), en respect en kennis van mensenrechten. Hoe kunnen Nederlandse jongeren een positieve bijdrage leveren aan een pluriforme, democratische samenleving? 'De geest van Gestel' herleeft op de Beekvlietboerderij, een historische plek en een museum tegelijk, beheerd door de Stichting Gijzelaarskampen. Het is een ideale plaats om burgerschapsonderwijs te geven en te beleven; een mix van kennisoverdracht en activiteit in de vorm van discussie,

debat en spel. Het idee is om iedere jaargang in twee groepen, steeds één dag, naar de Beekvlietboerderij te laten komen. Elke jaargang krijgt een ander programma voorgeschoteld, gekoppeld aan bestaande lesprogramma's van geschiedenis, lichamelijke opvoeding, Engels en biologie. Gymnasium Beekvliet gaat dit nieuwe onderwijsprogramma aanmelden als extra bouwsteen om als school in aanmerking te (blijven) komen voor de kwalificatie 'Excellente School'. (PvO).

I In herinnering Stephan Nagelkerke (1944-2022)

Op 3 april overleed oud-leerling Stephan Nagelkerke uit Nuenen. Zoals meer senioren heeft Stephan zijn levensverhaal in 131 pagina's in woord en beeld geboekstaafd, zij het niet publiekelijk maar speciaal voor zijn vrouw en kinderen. Ik mocht putten uit de vijf pagina's die over zijn Beekvlietperiode gaan.

Door Peter van Overbruggen

Nagelkerke was vanaf 1956 seminarist op Beekvliet. Met vijf jongens van de Petrus-Canisiuschool uit Eindhoven ging Stephan (zie foto hieronder) naar Beekvliet: Piet Verberne, Frans van der Geest en Willie van de Ven (resp. rechts van hem op de foto) en Jos Mijland (staand 1e rij 5e van links). In totaal kwamen er in de eerste klas 120 jongens, verdeeld over vier klassen. In de tweede klas brak hij vier keer zijn arm bij het sporten; telkens zes weken in het gips en dan maar goed oefenen. In 1958 en 1960 was Stephan kampioen biljarten. Hij behaalde -samen met zeven andere jongens in de gammastroom- in 1963 het getuigschrift van de humaniora-opleiding. De helft van hen ging naar het grootseminarie. Stephan ging niet

naar Haaren, beëindigde zijn priesteropleiding en kwam in 1963 naar eigen zeggen 'wat wereldvreemd' thuis. Tijdens een baan als landen-correspondent bij Philips volgde Stephan

avondgymnasium-alfa, welk diploma hem toegang gaf tot een rechtenstudie in Tilburg. Dat leidde in 1975 tot een functie als jurist bij het samenwerkingsorgaan Agglomeratie Eindhoven. Zijn maatschappelijke betrokkenheid werd in 2012 beloond met een koninklijk lintje.

Zesde klas 1962-1963: Stephan staand, 8e van rechts

I Personalia

geboren

Op 31 mei is Siem geboren, zoon van Carolien Heijmans en Harm Selten, broertje van Sepp. Carolien is op Beekvliet werkzaam als docent Nederlands.

Op 6 juli is Lucas geboren, zoon van Rick en Annemarie Soeters, broertje van Floris. Rick is op Beekvliet werkzaam als docent aardrijkskunde.

overleden

Op 15 april is op 78-jarige leeftijd Stephan Nagelkerke (examenjaar 1963) overleden. Zie elders in dit blad voor een korte biografie.

Op 8 augustus is Wim van Sleuwen overleden. Hij werd op 25 februari 1937 geboren in Boekel, ging naar de Kruissheren in Uden en deed het laatste jaar van de middelbare school staats-examen op Kleinseminarie Beekvliet. In 1966 werd hij kapelaan in Schijndel en in 1988 pastoor, met de zielzorg over de grootste parochie. Na 36 jaar Schijndel ging hij in 2002 met emeritaat. Het leven van deze 'graag geziene gast met humor' stond in het teken van het helpen van andere mensen.

gepromoveerd

Op 21 april promoveerde Sjoerd van der Heide (2010) aan de faculteit Electrical Engineering van de TU Eindhoven op een proefschrift met de titel 'Space-division multiplexed optical transmission enabled by advanced digital signal processing'.

Sanne van Munster (2007) is op 17 juni cum laude gepromoveerd aan de Faculteit der Geneeskunde van de Universiteit van Amsterdam. Zij verdedigde het proefschrift 'Esophageal neoplasia revisited: risk stratification, treatment, and long-term outcomes'.

Op 23 juni verdedigde Anne van Valkengoed (2013) haar proefschrift met de titel 'Reality, causes and consequences: The role of climate change perceptions in climate adaptation' aan de faculteit Gedrags- en Maatschappijwetenschappen van de RU Groningen, met cum laude resultaat.

afgestudeerd

Iris van Oosterhout (2016) heeft aan Tilburg University haar master Rechtsgeleerdheid, met afstudeerrichting personen- en familierecht, cum laude afgerond en gaat nu werken als universitair docent aan dezelfde universiteit. Vanwege haar ernstige stofwisselingsziekte is Iris al jarenlang ambassadrice van de stichting Stofwisselkracht en was zij tijdens haar tijd op Beekvliet betrokken bij de totstandkoming van de film 'Dansen op de vulkaan' (2014) over een danser met een stofwisselingsziekte.

jubileum

Tijdens de Hoogmis van Eerste Pinksterdag op 5 juni 2022 werd in de H. Hartkerk te Vught het 70-jarig priesterfeest gevierd van emeritus-pastoor Norbert Smulders. Norbert Smulders (examenjaar 1946) was bovendien van 1954 tot 1970 als docent Nederlands werkzaam op Beekvliet. Zie elders in dit blad.

benoemingen

Pieter Zimmermann (1999) is per 1 september aangesteld als priester-directeur van Radio Maria Nederland, een zender waar tal van items rondom het katholieke geloof voor het voetlicht worden gebracht. Eerder was hij werkzaam als kapelaan in Sint-Michielsgestel.

Peter-Paul Verbeek (1988) is met ingang van 1 oktober benoemd tot rector magnificus van de Universiteit van Amsterdam. Tot op heden was hij werkzaam als hoogleraar Filosofie van Mens, Technologie en Samenleving aan de Universiteit Twente. Op zijn eerste werkdag als rector magnificus is hij op Beekvliet, waar hij een bijdrage levert aan het reünieprogramma. Zie elders in dit blad voor meer informatie.

prijzen en onderscheidingen

Tristan Tulen (2009) heeft in juli de A-status van NOC*NSF gekregen. Deze topsportstatus dankt hij met name aan de zilveren medaille die hij als degenschermmer op 19 juni won op het EK Schermen in Antalya. De A-status levert hem een pakket aan voorzieningen op, waaronder een stipendium, zodat hij zich volledig kan focussen op zijn trainingen, in voorbereiding op een mogelijke deelname aan de Olympische Spelen in Parijs in 2024. Tristan verzorgt bovendien al enige jaren een schermcursus in het kader van het programma 'Sportoriëntatie' voor de leerlingen van klas 6 van Beekvliet.

Bas Krikke (2022) heeft een zilveren medaille gewonnen bij de Internationale Biologieolympiade, die van 10 tot en met 18 juli werd gehouden in Jerevan, Armenië. Zie elders in dit blad voor meer informatie.

Olaf van den Bergh (2011) heeft op 7 augustus de derde plaats behaald bij de Ironman in Maastricht. De Ironman is een volledige triatlon, bestaande uit 3,8 km zwemmen, 180 km fietsen en een marathon lopen. Begin oktober mag Olaf nu op Hawaii deelnemen aan het WK Ironman aldaar, het summum op het gebied van triatlon. Als voorbereiding op de omstandigheden daar traint hij nu in de Bush van Burgers' Zoo in Arnhem, wat hem veel publiciteit opleverde. Zie onder andere <https://www.burgerszoo.nl/nieuws/2022/08/atleet-traint-in-bush-voor-wk-ironman> en <https://www.gelderlander.nl/home/arnhemse-triatleet-olaf-traint-in-tropisch-burgers-zoo-met-mediacircus-kan-de-waterval-uit-ac22e5c4/>

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

***Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen:** laat het gerust weten aan de redactie van *Tempora Nostra* (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van *Gymnasium Beekvliet* (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!*

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, **Nunc Meminisse** luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2022. De kopij daarvoor dient **vóór 1 november 2022** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulsten (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 1000

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl
www.reunistenbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bestuursleden NMI: Martijn van Hulsten (1986), voorzitter, Patrick van Aarle (1993), penningmeester, Kees Quinten (1967), Thijs Braam (1973), Dennis Vorstenbosch (2011) en Sjef Smolders (oud-docent en oud-conrector).

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHELSEGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.
Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoef alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHELSEGESTEL

